СЕРПЕНЬ

1977

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 15 (1009)

Ціна номера 20 коп.

ПЕРЕЦЬ

БАЗОВІ НЕПЕРЕЛИВКИ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Не задавайся, голубе! Коли мене сюди привезли, я теж був, як огірочок.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

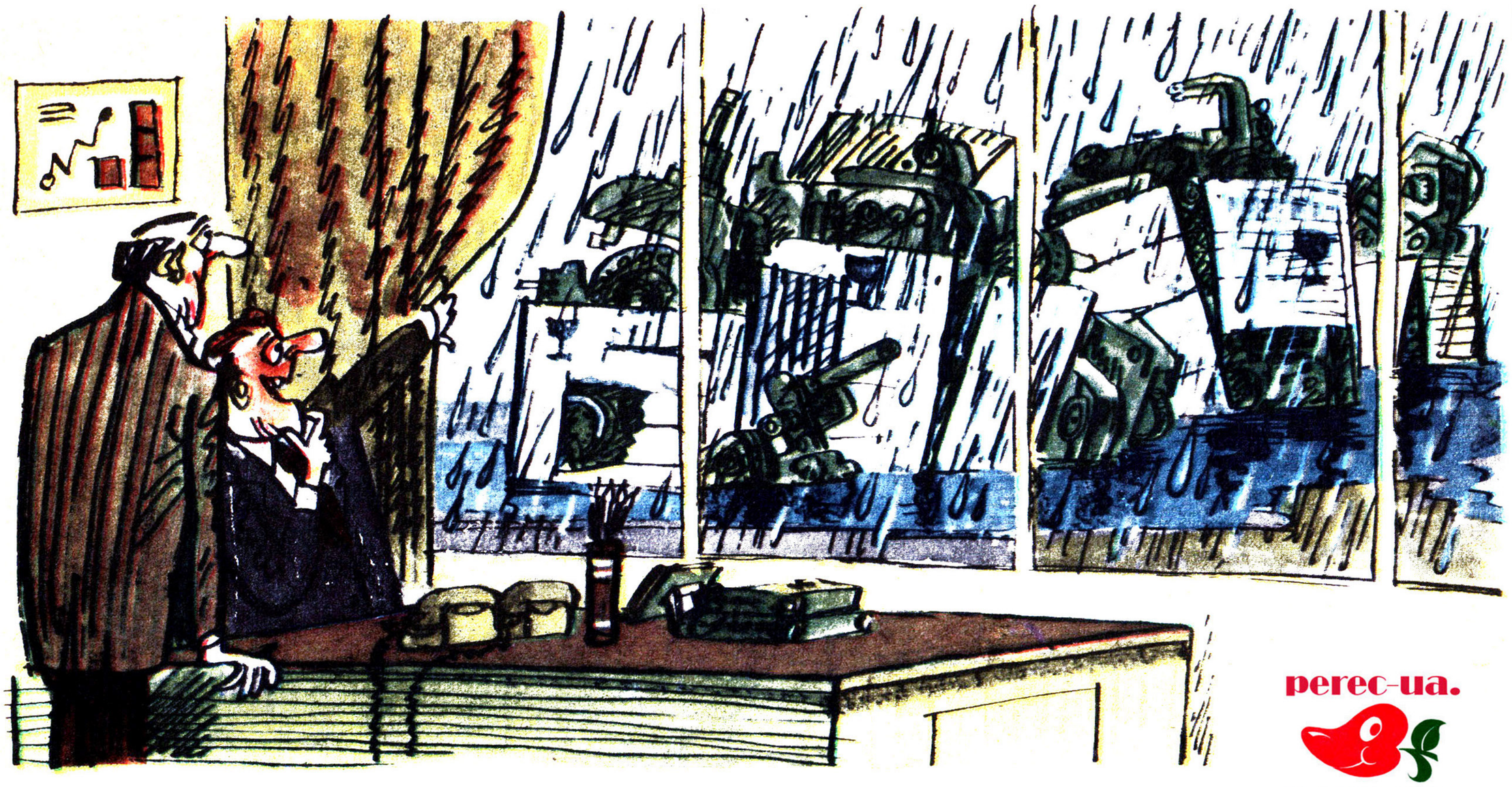

— Добрий дощик пішов — треба в суботу по гриби з'їздити.

perec-ua.
perec-ua.

У ПОШУКАХ ХУЛІГАНА

Мешканець міста Житомира громадянин Трисникістка звернувся до редакції зі скаргою:

«Ось уже тривалий час, починаючи з першого травня, постійно, щодня і щоночі хтось дзвоинть мені по квартирному телефону і каже: «Ти порося! Я тебе ухоркаю!» Як удалося встановити, дзвонять з різних сіл: Іванівки, Нової Романівки, Старої Романівки, Броників Новоград-Волинського району; та з сіл Улашанівки, Андріївки, Соколова, Зеленої Поляни Червоноармійського району.

Прошу вашої допомоги! Бо далі не витримаю. Здають нерви!..»

Треба людину рятувати.

Вирішили піти по сліду телефонного хулігана.

— Хто з вашого села на таке здатний? — питаю одного чоловіка в Іванівці.

— Воно таланти у селі всякі є, — відповів чоловік. — Але гарантую, що з Іванівки не телефонував ніхто. У лісництві є телефон. Та він рідко працює.

Подався я у село Нову Романівку. По дорозі зустрів дівчину.

— Куди пішкуєте? — питаю.

— Ай! — каже. — Біжу у район. Треба дізнатися, коли відходить до Києва автобус.

— Могли б по телефону.

— Що ви! По телефону нема часу. Пробувала дзвонити. Спочатку потрапила у лікарню, тоді на племстанцію, на цегельний завод, у пологовий будинок, харчокомбінат... Не витримала. Побігла. Мені треба швидко...

Ясно. З цього села хуліган дзвонити постійно і методично не зможе.

У Старій Романівці мене переконали:

— У нас можете не шукати. Телефони не працюють по кілька діб. З контори радгоспу бігаємо на пошту телефонувати, а з пошти бігають до нас. Буває, що ні вони, ні ми не маємо куди бігати...

Село Броники. Відділення «Сільгосптехніки». Сидимо з секретарем партійної організації. Міркуємо.

— Ні! — каже категорично секретар. — Не міг із Броників дзвонити. Нам, щоб зібрати по колгоспах зведення, треба чимало витратити і часу, і нервів. А тоді вдаємося до транспорту. Посилаємо гінця у колгосп або колгосп — до нас...

Заїла цікавість. Дай, думаю, подзвоню сам. Ну, хоча б до начальника Новоград - Волинського райвузла зв'язку Я. Г. Кресла.

Набрав номер.

— Баня слухає!

Набрав ще раз:

— М'ясокомбінат...

Третій раз:

— Нервове відділення...

Починаю нервувати. Поклав трубку.

Їду у Червоноармійський район. Радію. Прекрасно. Коло звужується. Телефонний хуліган скоро буде затиснутий у лещата.

У селі Соколів зайшов до начальника пересувної механізованої колони № 160 А. С. Омельченка.

Завітав до нього одночасно зі мною і голова колгоспу з села Зелена Поляна М. В. Богатирчук. Викладаю їм свої клопоти.

— Із Соколова не міг ніхто! — запевнив мене начальник колони. — Бо в нас у семи районах працюють люди, а додзвонитися до них практично неможливо.

— З Зеленої Поляни тим більше! — у свою чергу запевнив голова колгоспу. — Від нас також неможливо додзвонитися. Навіть сюди, у Соколів. Замість вирішити питання по телефону, то я мусив кинути усе і їхати...

В Андріївці на пошті я спитав дівчину:

— З вашого телефону ніхто ніколи не хуліганив?

Дівчина зашарілася.

— Годину тому якийсь чоловік...

— Ясно! Дзвонив у Житомир і казав: «Ти порося! Я тебе ухоркаю!»

— У який там Житомир. Він у район не міг додзвонитися. І казав: «Щоб тебе розтеліпало! Щоб тобі дроти порвало!» Це він на телефон. Бо той, буває, що годину на добу працює, а буває, що й ні...

Радість моя була передчасна. Але не падаю духом. Метод виключення своє робить.

Село Улашанівка. Школа. Вчителі кажуть, що з їхнього села навіть віртуоз телефонного хуліганства свої чорні справи здійснювати не міг.

Вирішив порадитися з начальником районного вузла зв'язку В. О. Закусилом.

Зняв трубку.

Звідти лине оптимістична пісня:

Не надо печалиться,
Вся жизнь впереди.
Вся жизнь впереди,
Надейся и жди...

Не жду. Набираю номер ще раз.

— Добрий день! Ви мене чуєте?

— Чую.

— А радіо чуєте?

— Ні.

Дивно. У мене радіо глушить вуха, а Володимир Олександрович його зовсім не чує.

— Могли постійно хуліганити з ваших телефонів? — запитую.

— Ні. Бо зв'язок у нас неважний. Про це й в обласному управлінні знають...

Цікаво, мислю, чи справді в обласному управлінні знають? Невже про те, що так погано працюють телефони, знає начальник обласного виробничо - технічного управління зв'язку І. О. Калач, головний інженер управління Б. М. Ніколаєнко, начальник міського і сільського зв'язку Ю. П. Гришук?

— Та ви що?! — здивувалися в управлінні. — Невже не працюють телефони? Може, це виняток?.. Ми нічого не знаємо...

Так коло пошуків хулігана замкнулося. Я безсило опустив руки. Хай вибачить мені громадянин Трисникістка. Можу його потішити хіба що одним. Коли хтось знову дзвонитиме і казатиме: «Ти порося! Я тебе ухоркаю!», — не переживати й не хвилюватися. Може, ці слова зовсім не громадянинові Трисникістці адресовані. Може, хуліган дзвонить, наприклад, у Бердичів, а потрапляє у Житомир. Від такого зв'язку всього можна чекати.

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Житомирська область.

Телеграфне агентство Перця

ПОВІДОМЛЕННЯ ТАП

Один із наших читачів написав до редакції, що трест «Кіровоградсільбуд» з 1973 року споруджує їдальню у відділенні «Степове» обласної сільськогосподарської дослідної станції. На це діло вже витрачено 101378 карбованців, ще тисяч сорок знадобиться на ремонт приміщення, що вже почало руйнуватися. «Викинуто на вітер значні кошти, — пише автор, — а борщем у їдальні ще й не пахне».

Редакція надіслала цього листа на реагування у трест «Кіровоградсільбуд». Керуючий трестом Б. Ф. Білоус повідомив, що він вжив негайних і рішучих заходів: особисто виїхав на місце і зварив борщ у недобудованому приміщенні на очах 350 працівників відділення.

МОВЧАННЯ — ГРОШІ!

ПОЛТАВСЬКА область. Уже тривалий час відмовчується дирекція Київської взуттєвої фабрики імені 10-річчя комсомолу України у відповідь на слізні прохання керівників Лохвицького коопунівермагу замінити або ж повернути гроші за браковані чоботи-панчохи. Ці чоботи універмаг надіслав фабриці на початку нинішнього року, але звідти — ані мур-мур. Нічого дивного: для фабрики мовчання — гроші!

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

НАБРАВСЯ

Упав. Цигарка в роті гасне.
Набрався — господи, спаси!..
Лиш покосився на сонце ясне:
— Гей, жінко... світло погаси!..

Борис ЯКОВЕНКО.

м. Рига.

МАЛО-ПОТУЖНІ ПОТУЖНОСТІ

Гадаєте, миколаївські комунальники не здогадуються, якими епітетами їх нагороджують щодня й щогодини пасажири і водії автобусів 4-го, 9-го, 10-го, 11-го, 21-го, 23-го, 27-го та деяких інших міських маршрутів?

Ще й як здогадуються... І, певна річ, тяжко переживають.

Бо кому ж то, скажіть, приємно, коли тебе часто кленуть на всі заставки, доплітають до твого імені всіх святих і пишуть на тебе скарги в усі усюди?

І що найбільш кепсько — скарг тих нічим не спростуєш, бо таки правда є правда: під'їзди до багатьох зупинок украй розбиті, на проїжджих частинах вулиць утворилися подекуди такі ями, що хоч водою заповнюй і коропів розводь.

У дощову погоду автобуси — особливо на кінцевих зупинках, а бува, прямо й серед дороги — плавають у багні, загрузають, рвуть ходову частину і гроблять гостродефіцитні покришки.

В автопідприємстві № 1421 якось підрахували, що лише за один місяць трапилися поламки на 238 автобусах, внаслідок чого було втрачено 2380 машиногодин, а за ці години недоперевезено 368900 пасажирів, угехкано на ремонт 714 людиноднів, 525 карбованців заробітної плати та 1000 карбованців на матеріали і запасні частини. І то лише, повторюємо, за один місяць — із тих багатьох та ще й багатьох місяців героїчної боротьби за план та за відмінне обслуговування пасажирів в умовах малодоступних для автомобільного транспорту доріг!

Гадаєте, миколаївським комунальникам невідомі ці цифри? Гадаєте, автотранспортники не бомбардують їх листами, доповідними записками, актами, проханнями і вимогами, не згадують їх на кожній сесії, нараді, засіданні за байдужість та бездіяльність?

І думаєте, їм не соромно усе те прочитувати та вислухувати?

Страх як соромно! Тим-то й мовчать вони, мовби у рот води набравши, й не виправдовуються, бо що ти, і справді, у відповідь на аргументовану критику скажеш?

Сигналізували працівники автопідприємства начальникові міськкомунгоспу А. К. Катані про те, скільки у них автобусів щодня через погані шляхи розбивається та до яких втрат це призводить (див. вищенаведену статистику), а тов. Катана у відповідь хоч би півслова. Бо чим же ти критимеш, як воно так і є?..

А скільки було постанов, розпоряджень, скільки вже остаточних строків і термінів доводилося до комунальників для виправлення отакого становища!

Мовчать комунальники, провалюють термін за терміном і становища не виправляють. Хочете знати, чому?

— А тому,— конфіденційно признався мені начальник міськкомунгоспу Анатолій Кирилович Катана,— що виробничих потужностей у нас не вистачає. Розумієте?

— Не зовсім,— щиро відповів я.— З одного боку, потужностей, може, справді не вистачає — вам як керівникові видніше... А з іншого боку — от ми сьогодні з начальником АТП-14121 І. І. Руденком по всіх названих трасах проїхали — і ніде, даруйте, ваших виробничих потужностей у дії не помітили. Якщо в цілому у вас їх бракує, то десь же все-таки вони повинні б використовуватись? Десь же повинні б проводитися хоч якісь ремонтні роботи?

— Бачите,— ще довірливіше признався Анатолій Кирилович,— є у нас асфальтові розігрівачі для ремонту доріг, але вони — дуже непродуктивні. Отож ми чекаємо, поки підійде асфальт із асфальтового заводу,— а підійде він тільки тижнів через два, не раніше,— отоді й розгорнемо роботи. На всю потужність!

— А коли ж завершите? Ну, хоча б на отих, найгірших маршрутах?

— До початку травня й завершимо!.. Ні, навіть до 22 квітня!

І такий сонячний оптимізм прозвучав у його словах, що навіть сама думка про якийсь фейлетон або хоча б сатиричну репліку видалася мені мало не святотатством. Який може бути фейлетон, коли людина твердо і недвозначно обіцяє тобі: до 22 квітня дороги будуть, як лялечка! І не просто людина, а — відповідальний працівник комунального господарства обласного центру!

Розмова ця відбулася у нас десь у середині березня.

А в кінці травня у автора цих рядків відбулася телефонна розмова зі старшим інженером відділу експлуатації автопідприємства № 14121 М. А. Петровським.

— Ну, то як, Миколо Артемовичу, — запитав я,— тепер у вас із дорогами та під'їздами, нарешті, все в порядку? Утряслось це питання?

— Не знаю, як із питанням,— відповів Микола Артемович,— а пасажирів та водіїв трясе, як і раніше. Міськкомунгосп практично нічого не зробив з того, що обіцяв. Подекуди, правда, про людське око, поставили бордюри, підсипали щебеню — але все те невдовзі знову пообвалювалося, порозлазилося...

— Ну, а що ж товариш Катана?

— Мовчить...

І я зрозумів: товариш Катана знову переживає. Йому знову невимовно соромно за недотримане слово, за те, що тисячі пасажирів і досі, клацаючи зубами, цугикаються на вибоїнах або годинами простоюють на зупинках, чекаючи автобусів, котрі в цей час стоять у майстернях з поніченою ходовою частиною...

Мучить товариша Катану службове сумління. Бо хоч виробничі потужності, які є у його розпорядженні,— й малопотужні, але й ті, як він сам самокритично визнав у стінгазеті «Комунальник», «не у повній мірі використовуються... для дорожно-ремонтних робіт». А як їх навчитися використовувати у повній мірі — цього й сам товариш Катана ще, певно, не вирішив. Ось тому і мовчить. Переживає...

В. БОЙКО,
спец. кор. Перця.

м. Миколаїв.

Благородний вчинок

ГУМОРЕСКА

Коли я вранці зайшов в установу, жінка-вахтер ввічливо посміхнулася до мене і, вітаючись, навіть із стільця встала. «Бач, і вона, певне, знає,— подумав.— Стрічає, як начальство з тресту».

Поволі піднявся східцями на другий поверх, зайшов у відділ. Неначе по команді, всі підвелися зі своїх місць. Петро Петрович, начальник відділу, дістав із шухляди аркуш паперу, начепив на носа окуляри і зачитав: «Дорогий Семене Петровичу! Ваш вчинок — благородний. Так могла зробити тільки людина смілива й рішуча. Ви стали для всіх нас яскравим прикладом мужності. Ми захоплені вами і схиляємося перед вашим геройським вчинком». Всі зааплодували. Економіст Нюрочка підбігла до мене і чмокнула в щоку. Розчулений такою увагою, я ніяково посміхався.

— Ти ж цей...— подав голос Перепічка.— Як випишуть премію, не забудь. — Він зробив виразний жест рукою, піднявши вгору великий палець і відставивши вниз мізинця.

Петро Петрович осудливо глянув у його бік, хоча, як я помітив, в його очах блиснув вогник цікавості.

— Відзначимо,— пообіцяв я.

Раптом у відділ зайшла Таня, секретарка шефа.

— Усіх просить до себе Микола Васильович. Вас, Семене Петровичу, персонально.

— Почалося, — сказав Перепічка. — Затягають тебе, Сеню. Будеш тепер усюди виступати. Перед піонерами, перед пенсіонерами...

— Ви що, заздрите? — вколола Нюрочка.

Перепічка стенув плечима. Мовляв, чому це — заздрю? Співчуваю людині.

У кабінеті директора на стільцях розташувалися працівники установи. Я хотів примоститися біля дверей, але Микола Васильович промовив:

— Чого це ви, Семене Семеновичу, в куток ховаєтесь? Ходіть ближче, щоб усі бачили.

— Авжеж. Героя — на видне місце, — підтакнув Петро Петрович.

Коли затихнув скрип стільців, шеф підвівся.

— Гадаю, всі ви читали в газеті про благородний вчинок нашого колеги Семена Петровича Кузьки. І портрет його бачили. Сподіваюсь, ніхто не сумнівається в тому, що в пресу потрапив саме наш співробітник, а не його однофамілець.

— Які можуть бути сумніви,— загули в кабінеті.

— А що скаже герой? — це до мене.

Я, ніяковіючи, мусив відзначити, що справді зробив благородну справу, але на моєму місці так вчинив би кожен з присутніх. Тим більше, що у воду кинулося чоловік п'ять. Та я першим доплив до потопаючого і витяг його на безпечне місце.

— Отож, товариші, — продовжував директор, — я й зібрав вас, щоб обговорити цей випадок. Пригода на річці, як свідчить газета, трапилася двадцять третього липня. А тепер я вам зачитаю наказ: «Відрядити бухгалтера Кузьку Семена Петровича до районів області з двадцять другого по двадцять четверте липня»... Ми — не рятувальна служба на водах. І відряджень на берег Дніпра не даємо. До того ж у нас — перевитрати командировочних...

Я сидів на стільці і картав себе за необережність. Недарма ж, подумав я, у подібних ситуаціях герої не називають своїх імен кореспондентам. А я, як дурень, ще й фізіономію свою під об'єктив фотоапарата підставив...

— На перший раз обмежимося обговоренням, — долинув до мене голос директора. — Відрядження ж анулюємо. Все.

У відділ я повернувся останнім і побачив, як Петро Петрович рве своє вітання на мою честь. Виходячи з установи, помітив, що вахтерка навіть не глянула в мій бік.

Анатолій ЖИТНИК.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

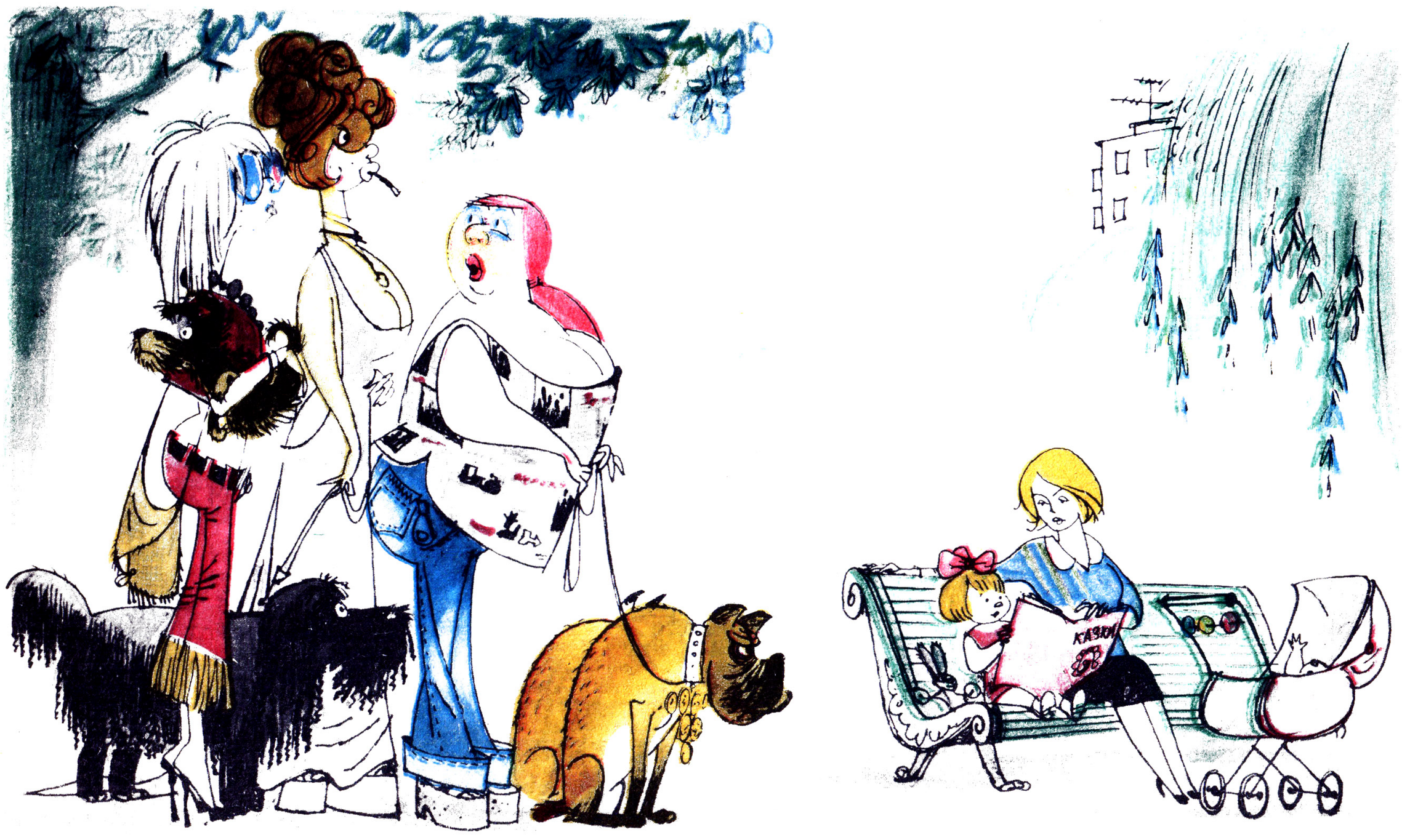

— Ви тільки погляньте, до чого ця Сидоручка старомодна!

ОБСЛУЖИЛИ

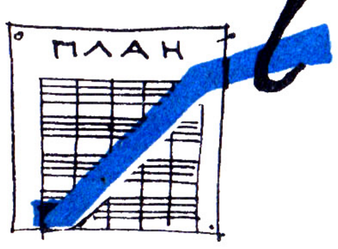

Були в мене чудові окуляри — і скельця доладні, і оправа гарна. Та якось не вберіг їх — розламав обідок. «Ну, — думаю, — то біда невелика, зараз хіміки винайшли такі клеї, що склеють і — від нових не відрізниш».

Приходжу в «Оптику», що на проспекті Леніна. А там уже кілька чоловік у черзі стоять, теж із пошкодженими оправами.

— Ми не ремонтуємо, а виготовляємо тільки нові окуляри, — відказала продавець Горбатенко.

— Чому? — здивувався я. — Раніше було, ви так швидко і гарно клеїли!

— Було, та загуло, — мовила загадково завідуюча відділом оптики Корсун Є. Г.

Здивувався я такому поворотові справи. Справді, гадаю собі, що ж це виходить: скрізь послуги населенню в нашому місті розширюються, а от «Оптика», навпаки, звужує об'єм послуг.

— Не будьте дріб'язковими! — відповіла клієнтам товаришка Корсун. — Викиньте ви свої окуляри геть, а замовте у нас нові. І вам буде добре, і нам для плану вигідно. А то що із вас за дрібний ремонт візьмеш — нещасних десять копійок! Один клопіт для нас.

— А що ж у вас можна новому замовити? — питають відвідувачі.

— А ось вибирайте, — сказала Горбатенко і показала кілька брудно-чорних оправ.

— Та від нас же й знайомі сахатимуться! — вигукнула якась жінка.

— Нічого, зате вони он які товсті, швидко не розламаються, — втішила Корсун.

— Обов'язково я на вас скаргу напишу, — розсердився я.

— А як же ви напишете, коли у вас окуляри зламані? — засміялися працівники «Оптики».

Пішов я до знайомого. Розповів усе і прошу його від мого імені написати в «Дніпродзержинський «Перець».

— А у мене є гарний клей, — відповів знайомий, — зараз я полагоджу окуляри, ти сам і напишеш.

— В «Оптиці» сказали, що мої окуляри ремонту не підлягають.

— То вони, мабуть, пожартували. Тут нема чого робити.

За кілька хвилин окуляри були готові. Я надів їх і оце, як бачите, пишу.

М. КУЧЕР,
вчитель.

м. Дніпродзержинськ.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

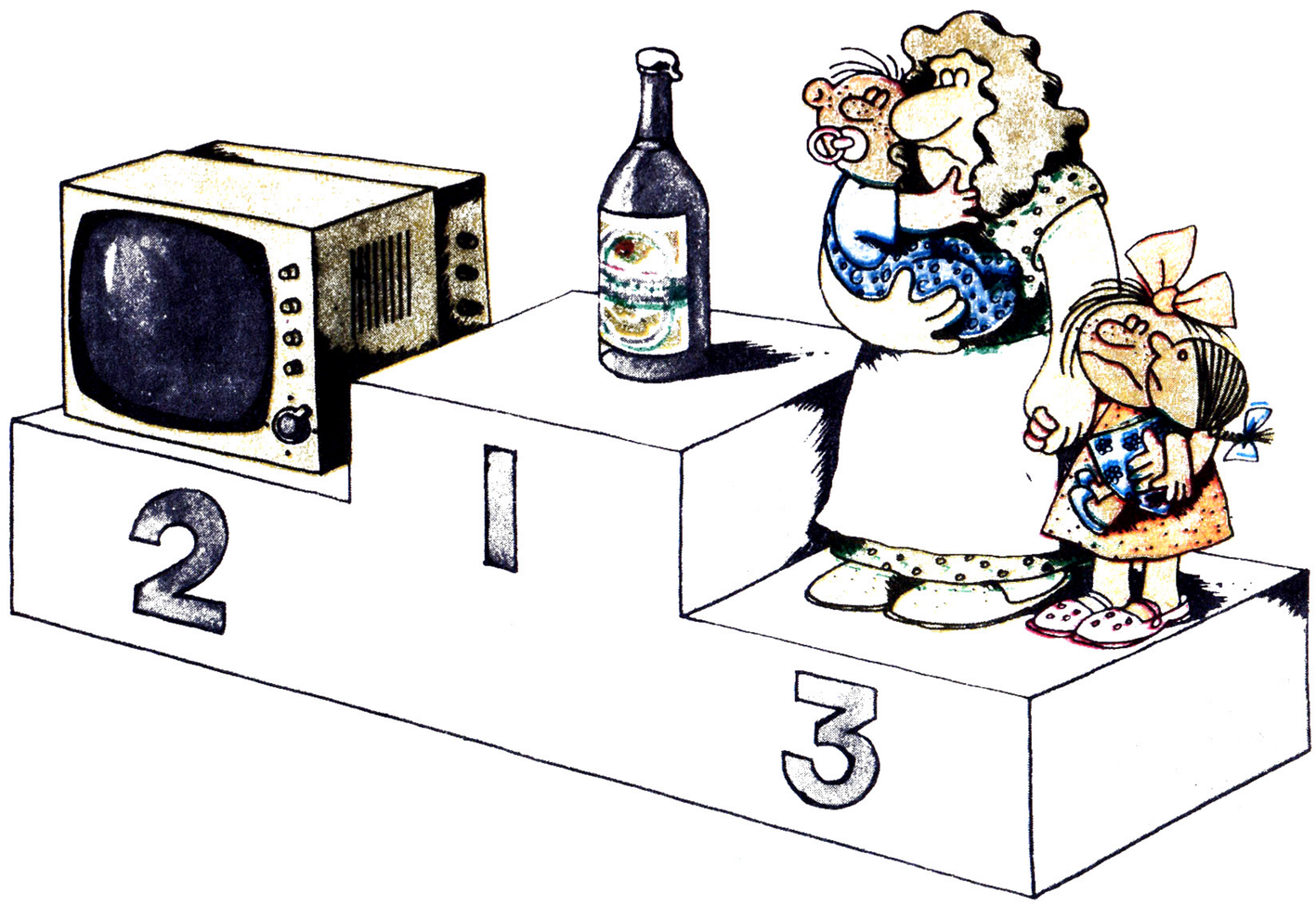

Без слів.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

Антилопа — людина без апетиту.

Бідарка — бідна жінка.

Замаринований — закоханий у Марину.

Східці — жителі Сходу.

Тезна — маленька теза.

Склав Я. БРАНИЦЬКИЙ.

ГОГОЛЬ-МОГОЛЬ З МЕТАЛЕВОЮ СТРУЖКОЮ, або ЧИ ВИННА КУРОЧКА РЯБА?

Жили собі дід та баба. І, звичайно ж, була у них курочка ряба, котра добросовісно виконувала покладені на неї обов'язки: тобто несла яйця... Ні, ні не золоті, а — прості-простісінькі, які несуть усі звичайні, не видатні кури.

І раптом на цю скромну, непримітну птаху впала жахлива підозра, що вона — курочка ряба — несе яйця, як виявляється:

а) не прості, а — з металевою стружкою.

б) і до того ж ті яйця зовсім не придатні для збивання гоголю-моголю, крему і т. д і т. п.

І ось як це було виявлено.

Купив якось дід кремозбивалку і сказав своїй старій:

— Ось тобі техніка, приготуй мені, будь ласка, гоголь-моголь.

Розбила стара кілька яєць (отих, що ряба курочка знесла), вилила жовтки у кремозбивалку і давай, як велить інструкція, натискувати вниз ручку (вгору її піднімала пружина). Важко ручка йде, зі скреготом, наче не яйце колотить, а застиглий бетон розмішує. Стомилася баба та й сіла перепочити.

Узявся тоді дід за кремозбивалку: бив, бив, та так і не збив. Гоголь-моголь.

— Еге, ге, — протягла стара, трохи оговтавшись, — виходить, наша курочка ряба яйця несе зовсім не придатні для гоголю-моголю.

І так розсердилась стара на свою курочку рябу, що вилила із кремозбивалки так і не збиті яйця, глянула і — у крик:

— Ах ти ж негідниця!.. Ах ти ж... Ні, ти тільки поглянь, діду, з чим наша курочка яйця несе?

Подивився дід, страшенно здивувався.

— Ти диви-и... із стружкою. Щоправда, з дрібною, але все ж з металевою.

— Дрібно-о-ою?! — передражнила його баба. — Не вистачало, щоб вона яйця несла із чавунними болванками. Ану гостри, старий, ножа, я зараз покажу їй, як яйця нести з металобрухтом!

— Постривай, — каже дід, — давай спершу розберемося. Може, наша курочка ряба і не винувата?

Узяв дід аркуш паперу, поставив на нього кремозбивалку і почав натискувати на ручку. Заскреготіла кремозбивалка, і на папір посипалась дрібна металева стружка...

— Ось де собака зарита, — задоволено вигукнув дід.

Так було реабілітовано скромну рябу курочку, котра хоч несла і не золоті яйця, а прості-простісінькі, але — без металевої стружки.

Чого, на жаль, не скажеш про Донецький завод штампів та пресформ, що випускає такі кремозбивалки.

В. ЧЕМЕРИС.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— З початку будівництва у нас змінилося три виконроби.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

«ФІЛОСОФИ»

Прекрасно знають всі в Заготконторі,
Що їх начальник Добродбай — шахрай.
Давно вже знають і мовчать, як риба в морі.
А тим,
Що язика тримать не вміли за зубами,
Дарма, були мужчини це чи дами, —
Товариш Добродбай сказав увічливо:

— Гуд бай!
Гуд бай, шановні!
Ви вразливі дуже,
Тому з начальством нетактовні, так сказать...

І залишились у конторі ті,
Яким усе байдуже,
Які уміють за зубами язика тримать.
У цих мовчальників і філософія своя є:
«Святих тепер, як знаємо, нема ніде,
Всяк сущий на землі про себе дбає,
А ми помовчуймо,
То, може, й нам перепаде...»

І Добродбай вдоволено всміхається про себе,
От-от, здається, на весь рот гукне:
— Саме таких мені і треба!
Бо їхня філософія цілком влаштовує мене.

ТИМЧАСОВИЙ ЧОЛОВІК

Було найперше в нього слово:
«Це — тимчасово».
В розбиту шибку випадково
Соломи впхне: «Це тимчасово...»
Продерся чобіт, він у дірку
Заправить весело ганчірку.
Й цілком серйозно скаже знову:
— Це — тимчасово...

Він десять років у куфайці
Спав на голісінькій лежанці,
І чули всі те саме слово:
— Це — тимчасово...

Так на землі й прожив свій вік
Цей тимчасовий чоловік.

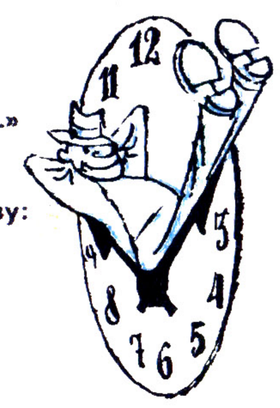

ПРОЗРІННЯ БОГОМІЛЬНОГО СПРИТНИКА

«Людина тільки та живе на світі недарма.
Яка в житті хоч трохи набирається ума.
Байдуже, де вона осіла,
В місті чи в селі...

Коли я впевнився,
Що потойбічного життя нема,
Я став моделювати рай для себе
На землі».

ТОЧНА ВІДПОВІДЬ

— То як поживаєте, діду Євмене? —
Спитала сусіду онучка моя.

— Та краще за тих,
Котрі гірше живуть за мене,
І гірше за тих,
Котрі краще живуть, ніж я.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...єдина вулиця, де автотранспорт і люди ходять поруч, знаходиться у місті Дніпропетровську. За задумом авторів на непарному боці вулиці Гулі Корольової тротуари не передбачені. Тому тут і до сьогоднішнього дня перехожі і автомашини, так би мовити, в одному потоці.

...жителі хутора Борзівщина живуть за московським часом, а працівники Ясенівського поштового відділення, що перебуває поруч (Охтирський район, Сумська область), — за середнім європейським. Принаймні, це підтверджує мешканка згаданого хутора В. С. Кучер, котрій листоноша Ясенівського відділення вручив о 16 годині 14 червня телеграму на телефонну розмову, яка в Ясенівці мала відбутися о 14-й (!)

... прикмета про те, що розбите дзеркало — це на неприємність, повністю підтверджується жителями міста Кіровограда. Якщо у кіровоградця розіб'ється трюмо чи дзеркало шафи, він знає: у рідному місті нового ніде не замовиш. Навіть по знайомству.

... вираз «артист погорілого театру» у селі Новогригорівка (Артемівський район, Донецька область) переінакшили на «учасник художньої самодіяльності погорілого клубу». Кілька років тому у цьому селі згорів сільський клуб. І досі в селі клубу нема, а от артисти погорілого клубу, як не дивно, ще є.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

Не той жанр

УСМІШКА

За два вихідних Андрій Ревека, беззмінно перебуваючи в одній позі на дивані, ледве подужав роман «На городі бузина». І хоча твір був гумористичним, Андрій, перегорнувши останню сторінку, тяжко зітхнув.

«Ич, як утнув! — думав Ревека не стільки про самий роман, скільки про його автора Волощенка. — Тимофій, Тимофій... А колись же в один клас з тобою ходили, за одною партою навіть сиділи, здається, ти ще в мене й списував... А тепер, бач, у люди вибився, знаменитістю став...»

Андрій так розхвилювався, що вперше перевернувся на правий бік (лівий дуже отерп) і думав далі: «А хіба ти, Андрію, не міг досягти того, що й Волощенко? Що в тебе, таланту менше? Скромність, браток, скромність тебе губить... Усе в тіні, непомітний, нікому не відомий. А якби зібрати все, що досі написав, то було б не менше, ніж у того Волощенка. Та яке видавництво тебе візьме? Скажуть, не той жанр. Тільки лихо на себе накличеш. Кому не ліньки — пальцем услід тикатимуть. Ех, доля! Але я писатиму!..»

Ревека сів за стіл, і перо звично побігло по паперу.

Андрій строчив чергову анонімку. Цього разу на Тимофія Волощенка.

Іван КУЛИК.

м. Полтава.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Цікавий «Кінодетектив з яйцями та свиньми» за участю всесвітньовідомих сищиків — Шерлока Холмса, Еркюля Пуаро і комісара Мегре («Перець» № 10 за 1977 рік) був присвячений махінаціям, які творилися у Глибоцькому районному споживчому товаристві Чернівецької області.

Як повідомив редакції секретар Чернівецького обкому Компартії України тов. Бондар, факти підтвердились. Колишніх голову правління Глибоцького районного споживчого товариства Ницуляка і директора райзаготконтори Крючко за приписки притягнуто до партійної і кримінальної відповідальності.

До кримінальної відповідальності притягнуто також колишнього директора підсобного господарства обласного тресту громадського харчування Периуса.

Голови сільських Рад тт. Мага, Галушка, Черней суворо попереджені.

НЕ ВИКИДАЙТЕ ПОРОЖНІХ ПЛЯШОК!

Мал. В. ШИРЯЄВА

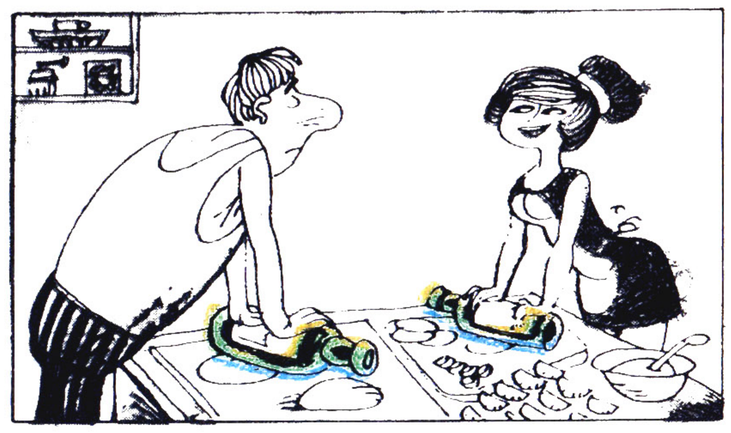

Ними можна розкачати тісто...

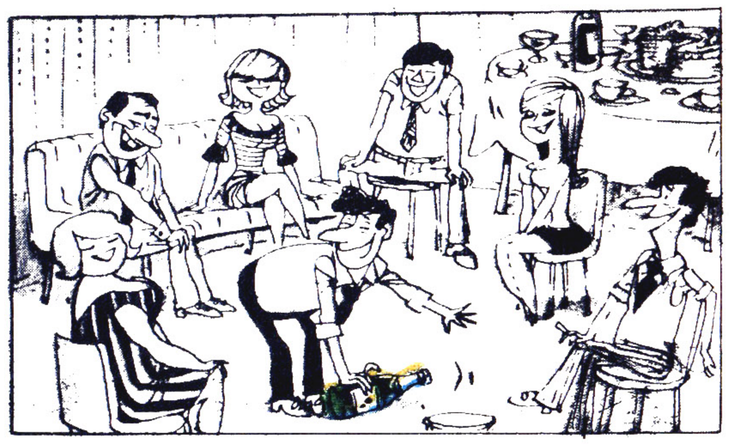

погратися в «пляшечку»...

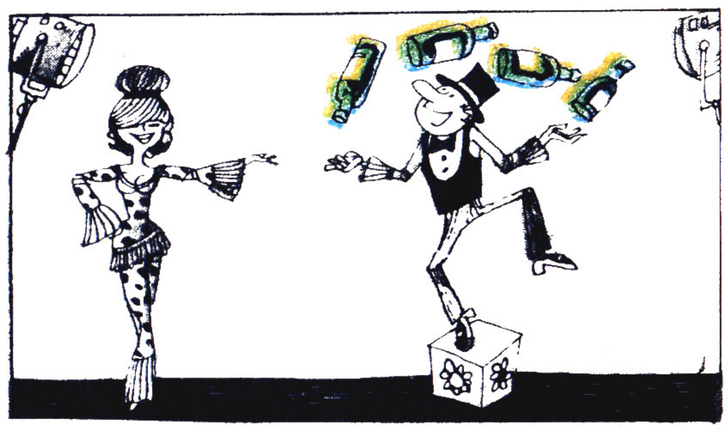

жонглювати в самодіяльності...

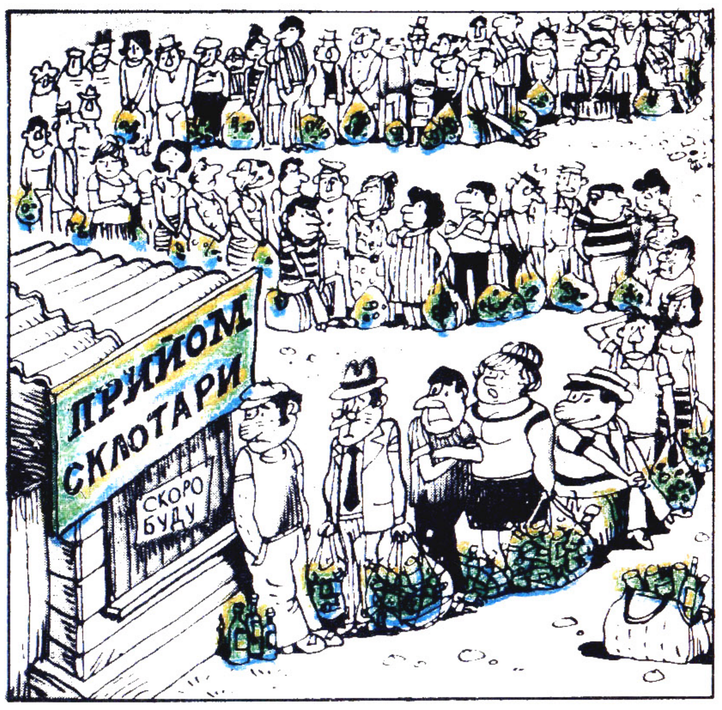

і навіть, як стверджують фантасти, здати по 12 копійок за штуку.

УТЕР НОСА

(Дачна історія)

Внадивсь хтось, як на свою,
На Ількову дачу.
Він розгнівався:
— Приб'ю,
Лиш когось побачу!
Тут довбешся, щоб росло.
Вже не чуєш рук ти,
А якесь, звиняй, хамло
Пожинає фрукти!
Рве цибулю, огірки...
Ну, спіймаю, враже,
Дам чортів тобі таких —
Правнукам закажеш!..
Попадись! — лютує він. —
Мізок тобі вправлю.
Ноги вирву й на замін
Костури уставлю!..

Зло таке Іллю взяло —
Місця не знаходить.
І невдовзі повезло...
Якось в сад приходить,
З-за кущів під грушу — глядь!
По спині мурашки:
Три мармизи — во! — сидять,
П'ють вино із пляшки.
Черевики, як пеньки,
Вгору носаками,
Свіжі з грядки огірки
Чистять тесаками.

— Ах ви ж короїди!.. Тля!..
Злодії!.. Бандити!.. —
Гримонуть хотів Ілля
І сапу схопити.

Та... поглянув на ножі
Й туфлі «сорок шості» —
Ноги стали, мов чужі:
— О, — сказав, — тут — гості!..
Як, на ваші на смаки,
Овочі — чудові?..
Сплюнув перший:
— Огірки
В тебе — юриндові!
Морду за такі набить...
Тільки грядку спортив.
Треба ніжинські садить,
Агротехнік чортів!..
Другий ляпнув біля ніг
Помідор з досади:
— Ще пізнішої не міг
Ти дістать розсади?..
Третій теж забубонів:
— Ледар ти, папуля!
Нарозводив бур'янів.
Сохне он цибуля...
Гусені довкола — страх!
Аж пищить на вітрі!..
Одним словом, з тебе штраф.
Перший раз — півлітри!..

— Це я вмить! — зрадів Ілля.
В гастроном мотнувся...
І на дачу звідтіля
Більш не повернувся.

...Всім розказує тепер:
— Я їм добре носа втер!

Володимир ЧУБЕНКО.

м. Запоріжжя.

ЗООАФОРИЗМИ

● *— Я Вова! — відрекомендувався Вовк.*

● *«Все життя — косяком», — зітхала Тюлька.*

● *Посада городнього опудала досі тримається на пташиному страхові.*

● *Жиріє Пес — отарі скрута.*

● *І в гриві Лева гніздяться паразити.*

● *Кішечка-шантажистка: «Мій дядя в тиграх ходить!»*

● *Хто крилам завидує, хто — кігтям.*

● *Люди добрі: вони часто прощають одне одному свинство.*

● *На одному, навіть орлиному, крилі не полетиш.*

● *Кігті тільки рвуть, а ласує — паща.*

Микола ПОЛОТАЙ.

ОФІЦІЙНО ЧИ ПРИВАТНО?

Якось в автобусі я випадково почув розмову двох заклопотаних пасажирів, яка мене неабияк зацікавила. Один бідкався:

— Буквально дозарізу потрібен нам зараз іще один трактор. А наряду, розумієте, катма. Не знаємо, що й робити, — біда!

— А ви поїдьте просто на завод, — порадив співбесідник, — домовтеся там безпосередньо з кількома інженерами та робітниками, і вони вам у понадурочний час із зекономлених матеріалів швидко зрихтують той трактор. Тільки гроші не заводові перекажете, а заплатите безпосередньо їм.

— А хіба так можна? — здивувався перший.— Ви що, самі коли-небудь пробували?

— Ну, звичайно. Щоправда, не з трактором. Коли у нашому колгоспі імені Леніна виникла потреба збудувати корівник, то теж мали клопіт: нема де проектну документацію зробити. Звернулись у трест «Волиньсільбуд», а там кажуть: не можемо, всі плани в нас забито, роботи — по саму зав'язку. Тоді наші керівники переговорили безпосередньо з проектантами цього ж тресту, і ті в приватному порядку виготовили нам усю документацію. За якусь тисячу карбованців. І повний гаразд!

— А хто ж ту приватну документацію офіційно затвердив?

— Е, то пусте... Тодішній начальник облуправління сільського господарства написав відповідне прохання, вказав, що документацію виготовив трест (а не працівники тресту), і зав. обласним відділом комплексного проектування Бушевський тут же затвердив.

— Отак просто?

— А якже! Правда, тепер прокуратура чогось прискіпується: нібито це незаконно...

Будучи згодом у Луцьку, я поцікавився в прокуратурі, чи то правда.

— Ще й яка правда! — ствердили товариші.— І хіба тільки в одному колгоспі! Ось там же, у Ковельському районі, колгоспові «Шлях Ленінa» документацію на будівництво корівника виготовили працівники того ж тресту Ткаченко, Горбач, Жабський укупі з працівниками Львівського відділу комплексного проектування інституту «Укрдіпромсільбуд» Шешеновичем і Листовиком. Останній, до речі, будучи начальником відділу, офіційно затвердив ту документацію. А працівники обласного відділу у справах будівництва та архітектури Затираха і Гнатів та старший інженер проектно-кошторисного бюро облуправління торгівлі Шостакович таким же приватно-бригадним методом виготовили проекти на будівництво службового будинку та двох клубів у колгоспах Володимир-Волинського району. Затвердив ті документи один із співучасників... чи то пак... співавторів документації Шостакович. І ще є чимало подібних фактів. От працівники проектного бюро облуправління будівництва та експлуатації автомобільних доріг Гупало і Сахарчук за дві з половиною тисячі...

— Та досить перелічувати, — перебив я. — Не бачу, даруйте, в цьому нічого поганого. Як на мене, то надто вже ви прискіпливі, — почав присоромлювати стражів законності. — Не можна ж, дорогі товаришочки, бути такими буквоїдами. Мало що не дозволяється! Але ж зате справа робиться. А якби чекали, поки ті об'єкти офіційно включать у титульні списки на проектування, то хіба краще було б? До цього б часу, либонь, сиділи без корівників і клубів. А потім, коли б навіть включили, коли б ту документацію офіційно виготовили, то ще бозна-що з цього й вийшло... Чи не так часом, як ото у ваших сусідів, ровенчан...

— А що, — зацікавились, — у сусідів сталося?

— А ото! — І я розповів те, що сам нещодавно бачив у Червоноармійському районі.

Там у колгоспі ім. Б. Хмельницького вирішили збудувати птахівничий комплекс. Офіційно все спроектували, збудували, начинили сучасним обладнанням. А коли завезли курей, ті закудкудакали: «Куди, куди, мовляв, ви нас запхали? Ми тут жити не можемо». Справді, не можуть, — підтвердили вчені зоотехніки. З'ясувалось, що проектанти прив'язали комплекс у заниженому місці, яке підмиває навіть у суху днину. Змушені були усю начинку викидати, переобладнувати приміщення на свинарники. Та й свиням у сиросте також непереливки. Але що вже поробиш...

А в колгоспі ім. 17 вересня спочатку ніщо наче не віщувало біди. Тут комплекс по відгодівлі великої рогатої худоби прив'язали в гарному місці, і проектну документацію цілком офіційно (без будь-яких приватників!) виготовив очолюваний А. Я. Вишневським Ровенський філіал інституту «Укрколгосппроект». Будівельники засукали рукави й заходилися зводити корівники й допоміжні корпуси. Як у них водиться, кілька разів переносили строки здачі, та коли вже наче почало реально спадати на те, що в 1976 році колгосп почне видавати з комплексу очікувану яловичину, раптом нагрянули учені проектанти на чолі із своїм шефом. Це було торік у квітні.

— Зупиніться, товариші! — заволали приїжджі. — Припиніть на хвилинку будівництво та послухайте, що ми скажемо. Є блискуча ідея! Сучасна! Замість запроектованого прив'язного методу утримання худоби пропонуємо переробити комплекс на безприв'язне утримання. Не перебивайте! Слухайте! Що це дасть? А от що: на тих же площах зможете відгодовувати не півтори тисячі, а дві тисячі сто голів. Уявляєте, яка вигода?! Переробка проекту обійдеться вам у якихось додаткових тридцять тисяч. А нову документацію одержите не пізніше, як через місяць, тобто на початку травня.

Колгоспники подумали-подумали й погодились. Бо що то є тридцять тисяч, коли вартість комплексу перевищує мільйон карбованців. І що то є місяць, коли вже стільки чекали. Тим більше, що це ж не якісь приватники, а офіційна організація цілком офіційно обіцяє. Хто б не згодився...

Так от: проектанти цілком офіційно підвели. Коли рівно через рік після того їхнього приїзду я побував на будівництві, то виявилось, що проектну документацію... ще й досі повністю не здано. І, до речі, переробка проекту потягнула не тридцять тисяч, а близько півмільйона карбованців... Отак! Цілком офіційно!

Звичайно, проектантам це так не обійшлось. Винних покарали. Ще й як! В. о. директора інституту «Укрколгосппроект» В. Д. Мітченко видав наказ, в якому з усією рішучістю вказав головному інженерові проекту тов. Голубкову на... несвоєчасне затвердження проекту. Заклопотався, бачите, чоловік і забув своєчасно дати на візу кому слід. За це й вказали. Тепер буде знати!

А комплекс тим часом ще будується. І хтозна, кажуть колгоспники, чи до кінця нинішнього року буде зведений.

— От бачите, — завершив я свою розповідь, — як воно іноді виходить, коли цілком офіційно. А ви після цього ще невдоволені ентузіастами-приватниками. Про діло слід насамперед думати, а не за буквою закону ганятись, — не тримався я від повчальної сентенції.

Товариші прокурори стенули плечима, дещо насмішкувато глянули на мене й зауважили:

— А ви, товаришу кореспондент, не помітили, що самі собі суперечите? Чи не подумали ви, що, можливо, через те проектанти по-нехлюйському інколи виконують офіційні замовлення, що в робочий час «понадурочно» виконують проекти приватні. Га?

— Ну, знаєте, це ще треба довести, — відбрикнувся я. І поспішив розпрощатись. Бо якась рація, мені видалось, в останньому зауваженні прокурорських працівників таки була.

Але все ж я поки залишаюсь при своїй думці. І тому щиро раджу керівникам господарств: звертайтесь усе-таки до приватників-проектантів. З ними клопоту менше. Звертайтесь, поки не пізно. Бо, скажімо, та ж прокуратура Волинської області уже вжила заходів до повернення приватниками одержаних грошей.

А що, коли й в усіх інших областях за це візьмуться? Хто ж тоді захоче працювати, щоб потім гроші повертати?! Вже краще на офіційних замовленнях сидіти!

Далебі, може таке статись. Зуміли ж так зробити, що трактора, наприклад, у приватному порядку не дістанеш, навіть якщо маєш близьких знайомих на тракторному. Тому кажу: поспішайте!

А втім, це лише моя особиста порада. Цілком приватна. Хто не хоче, може не прислухатись.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Волинь — Ровенщина.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ХТО ГЛАВА

— Хто в тебе, Михайле, глава сім'ї?

— Залежно від обставин: якщо гроші заробляти, то я, а якщо витрачати, то моя жінка.

Надіслала З. В. МАШТАЛЕР.
м. Жидачів
Львівської області.

НЕСТЕРПНІ СУСІДИ

— Як ваші нові сусіди?
— Нестерпні.
— Чому? Галасливі?
— Навпаки, так тихо говорять, що нічого не можна почути.

Надіслав Л. Н. КЛИМЕНКО.
с. Островське
Первомайського району
Кримської області.

ВІРНА ПРИКМЕТА

Коло клубу стоїть парубок і свистить. Підходить до нього другий і каже:

— Не свисти!
— Чого?
— Бо в твоєї жінки дурний чоловік буде.

Надіслав Т. НАСОЛОДА.
смт Чернігівка
Запорізької області.

НА ЩАСТЯ

Свирид приїхав з Києва додому і розповідає жінці:

— Там на будівлях висять величезні букви, кожна, мабуть, з пуд. Одна, було, як зірвалася та мені на голову.

— Ой, лишенько! — скрикнула жінка. — Як же вона тебе не вбила?

— На моє щастя, то був м'який знак.

Надіслав В. Ф. СТАРИКОВ.
с. Свіса
Ямпільського району
Сумської області.

ЕРУДИТИ

Заходить Яким до Петра, а той сидить, слухає радіо.

— Соната, — промовляє Яким задумливо.

— Еге ж, Бетховен, — підтверджує Петро.

— А ти звідки знаєш?

— Так оголошували ж...

БУВАЄ...

Привіз агроном звіздилясь насіння нового сорту динь. Посіяли.

Через деякий час приїздить бригадир городньої бригади до агронома та й говорить:

— Івановичу, а на гудинні ваших диньок огірочки зав'язуються...

Надіслав В. Ф. КАІРА.
с. Старченкове-1
Володарського району
Донецької області.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

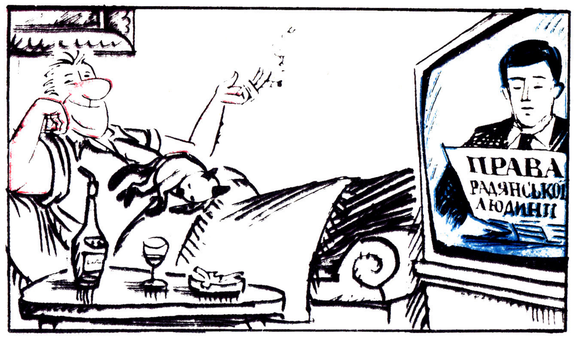

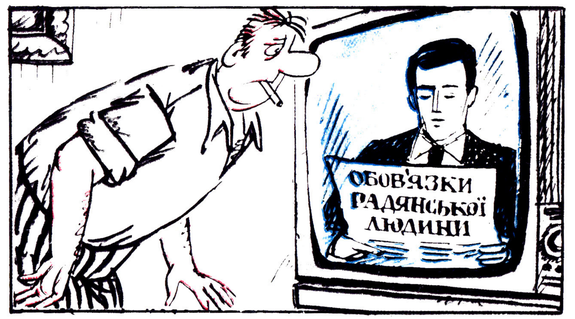

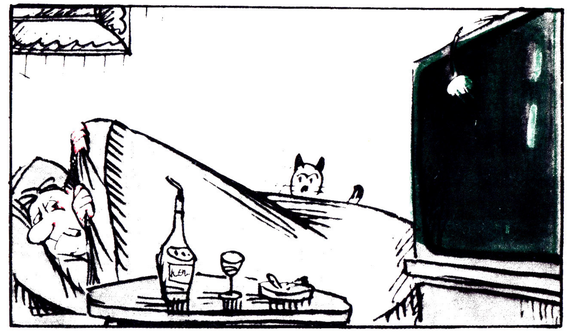

Реакція рвача Пантюхи Лукича.

Мал. А. БОРДУНІСА

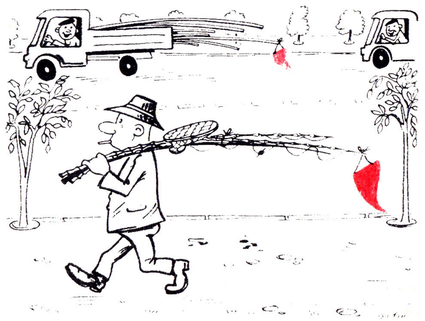

Без слів.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА

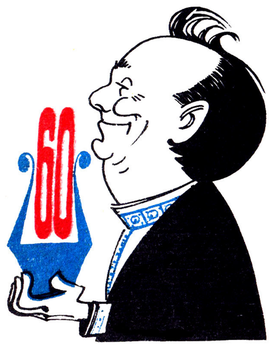

Поета Олексу **ЮЩЕНКА** з його першим 60-річчям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Олекса ЮЩЕНКО

ЛІТЕРАТУРНІ ПАРОДІЇ

ДІДКУ ПОЕТ СПОКОЮ НЕ ДАЄ...

Снує дідок моторний...
Носив колись штанці він полотняні...
В сажні чужому груз в бридке багно.
«І юні, новоспечені свинарки
Кружляють біля діда Киюна».

Ні виставки без нього, ні наради.
В артіль дзвінок з райкому долина,
Що там для діла бачить дуже раді
Товариша Захара Киюна.
...Вони снагою зігрівають груди
Колгоспного старого свинаря.

Віктор КОЧЕВСЬКИЙ,
вірш «Свинар».

Носив колись штанці він полотняні,
Як свинопасом був ще за царя.
Ні, не впізнаєш в дні оці весняні
Колгоспного старого свинаря.

Дід — нарозхват. Йому сьогодні жарко:
На виставку вже час, і хто не зна —
Чекають новоспечені свинарки
Давно вже спеченого Киюна...

А ще в сільраді буде дві наради!
Моторний дід устигне і туди.
Не дід, а мудрість. Золоті поради!
Без діда — всім, як в спеку без води.

Він встигне і в райком — просили дуже.
Філософ-дід: — Ич! Слава, як полоні!..
Він вируша, іде через калюжі,
Бо жде його, не діждеться район.
А новоспечені свинарки від душі
Гукають автору: гони й про нас вірші!

І ЗНОВ, І ЗНОВУ...

«І знову, знову я в дитинство лину...»
«І знову, знов у почуванні лету
Стрічаю я весну, завжди нову».

І. ЧОПЕЙ.

«І знову земля зеленіє,
Знову цвіт у вікні.
І нашіптує мрія:
Ти знайдешся мені».

О. ЛУПІЙ.

Чимало подібних прикладів, економлячи місце, не наводжу.

І знову, знову, знову, знову
І знов, і знов, і знов, і знов
Пишу про милу чорноброву
І про любов. Палку любов.

Чекав тебе. Ти не прийшла.
Ой, підманула, підвела,
Та на побачення прийшов
Я знову, знову, знову, знов!

ГОЛОСНА ЛЮБОВ...

Поетам, що голосно заявляють про своє кохання всьому світові та дають назви своїм книгам, як і я, грішний, — «В коханні признаюсь», «Освідчення в коханні» тощо.

Цей збірник, ледве хто розгорне,
То пересвідчиться за мить:
«Любви все возрасты покорны»...

Але ж кричать, — ще не любить...

Мал. И. КОГАНА

— Де ж у мене могло взятися аж 120 кілограмів?

— Видно, у вас важкий характер.

Даєш хід

ГУМОРЕСКА

— О, це те, що треба! — захоплено вигукнув, ознайомившись із моїми кресленнями та розрахунками, Едуард Кирилович. — Не рацпропозиція, а цяцька. Стривайте, поміркую, куди з нею вас направити... Ага! Ідіть у відділ абсорбації.

Я, звісно ж, пішов.

— О, це технічна знахідка! — на високій ноті проголосив Анатолій Савич. — Несіть її знаєте куди? У відділ вібрації.

— А мене, — кажу, — до вас послали.

— Хто?

— Завідуючий відділом апробації.

— Помилився шановний Едуард Кириловичі Ми причетні до вашого нововведення посередньо. Прямо причетний відділ вібрації, куди й раджу звернутися.

Звернувся.

— О, це колосально! — сплеснув руками Зосим Семенович. — Та, на жаль, не зовсім туди потрапили. Якщо глянути на рацпропозицію з одного боку — це наша компетенція. А якщо з іншого — не наша.

— Мене, — пояснюю, — сюди адресували.

— Переадресовуємо, дорогий товаришу! Навідайтеся у відділ герметизації.

Навідався.

— О, це майже геніально! — похвалив Олександр Олександрович. — Щиросердо вітаю з блискучим творчим успіхом!

— Кажіть одразу: за адресою я потрапив чи ні?

— Ні! Підскочте у більш компетентний відділ орієнтації. Не подумайте, одначе, що ми в опозиції щодо вашої рацпропозиції. Навпаки: обома руками «за»!

Підскочив.

— О, ви мислите категоріями Ейнштейна! — торжествуюче заговорив Аркадій Потапович. — Але ми, на жаль, знаємося на цій галузі остільки, оскільки. Тому, зрозуміло, не можемо узятися за впровадження вашого нововведення.

— А хто ж візьметься?

— Загляньте у відділ спеціалізації...

Заглянув.

— О, це не рацпропозиція, а винахід! — аж заплямкав губами Єлисей Маркіянович. — Усіляко підтримую!

— І дасте йому хід?

— Аякже. Зайдіть до завідуючого відділом апробації. А вже Едуард Кирилович направить вас, куди треба...

Михайло ПАЛЬЧИК.

Приперчили!

«А раз таки теля припер. Доки допер — трохи не вмер», — співається у відомій народній пісні. Не знаємо, чи доводилося співати цю пісню Валентині Іванівні Власюк, зоотехнікові колгоспу «Хвиля революції» Дворічанського району на Харківщині, а от теля колгоспне додому вона все-таки приперла. І то так, щоб ніхто не чув і не бачив.

Правда, самій нести теля було не під силу, тому зробили це удвох із чоловіком.

І все ж спостережливі люди помітили кражу теляти та й написали про це Перцеві.

Як повідомив редакції начальник Дворічанського районного управління сільського господарства тов. Осіян, Власюк В. І. оштрафовано і з посади зоотехніка колгоспу звільнено. Теля повернуто на колгоспну ферму.

ТАРАНЯ, КОСМОС І ПРИШЕЛЬЦІ

(Із виступу буфетниці на Вченій раді)

«Пиво у бочці вже закінчувалось, коли з ясного неба долинув розкотистий грім і неподалік важко приземлився космічний корабель.

Чергу наче на правець поставило. Всі очі витріщили, а тітка Векла похапцем перехрестилась затиснутими у жменю мідяками. Я й голови не повернула: навчена, досвід маю. В мене — каса. За нею пильнувати треба. Може, навмисне посадку корабля влаштували, щоб рота роззявила.

Отож сиджу, не рухаюсь. Згодом і курява осіла. Підійшли двоє з корабля повільно і насторожено. Отут уже не втрималась, зиркнула. Ніврокуу собі мужчини. Статні, здорові. Лише руки якісь павукуваті.

Миля й Геша з третього під'їзду одразу ж кинулись у них жувальну гумку і сигарети клянчити. А вони — нуль уваги. Зупинились. То на бочку пальцями без нігтів показують, то на чергу. Хтось тараню їм подав. Так той, що вищий, клацнув по рибі електричною іскрою, то вона живою в пилюці застрибала. Жах!

Я, отетерівши, дала їм дві повні гальби. Взяли, випили. Ще по одній налила — теж видудлили. Отямилась. Руку за грішми простягаю. Про мене, хоч тричі з Марса, а за пиво плати. Прибульці ж нічого не втямлять. Анітелень! Тільки нижчий шкрябає гвіздком на бочці: 2×2=?

— Це вони із землянами математичною мовою порозумітися хочуть, — гукнув із черги бухгалтер Дрібнохід. — Контакту шукають. Напишіть негайно «4».

Дідька, думаю. Загнув очкарик: «Контакту шукають». У мене — чоловік вдома! Ні, то вони у письмовій формі запитують, скільки з них належить. Значить, так. Двоє випили по дві гальби. Отже, мають заплатити 88 копійок. Цифру 88 пишу на бочці після знаку запитання. Прибульці зразу ж ниць бухнулись і заридали зеленими сльозами.

Тут уже Вася не витримав. Дві години спраглий, як верблюд, у черзі стояв. Як гаркне хрипло: «Платіть! Якщо грошей катма, нічого було по дві гальби пити!».

— А може, на інших планетах пиво дешевше? — забідкалась жалісліва Векла. — А вони, бідолахи, в дорозі витратились і не подумали, що у нас це питво дорожче.

— Дешевше буть не може, — авторитетно озвався Тихін. — Усюди їздив, усе бачив. Дешевшого нема! Хіба що в Жмеринці. Та й то там кукурудзяне.

Тут уже всім терпець увірвався. Посудіть самі — спека футбол от-от лопнеться, а ці двоє влізли без черги, та ще й затримують. Як піднявся лемент, як зчинився галас, як спалахнула сварка! Глядь, а прибульці тікати збираються. «Стій, шахраї! — кричу. Та шляпу з одного з голови хвать.— Привезеш гроші, віддам!

Вони й полетіли. Як і не було.

А шляпа й досі у мене. Металева. Гарна така. З антенами. Я у неї мідяки кидаю. Зручно під час роботи...»

Запанувала гнітюча тиша. Поважні науковці похмуро і багатозначно перезиралися: ще одна спроба встановити контакт із позаземними цивілізаціями закінчилась крахом.

Підвела сфера обслуговування...

Записав Л. БОНДАРЧУК.

м. Херсон.

Сторож

БАЙКА

Осла, що гідних справ собі шукав,
Поставили сторожувати став.
«Вся риба в нас на обліку, — сказали, —
Дивись, щоб браконьєри не тягали».
Ослисько відповів: — Клянуся вам:
Роботі цій всю душу я віддам!..
Приліг Осел на березі крутому
Та й дивиться у голубінь ставкову.
І раптом — що ж він бачить: хижа Щука
Ганяє Плітку. Крикнув їй: — Гей, злюко,
Облиш малу! Чи в тебе совість є?!
А Щуці хоч би що. Не відстає.
Осел розлютувався: — Це розбій! —
І в воду плиг! Пливе й гука: — Не смій!
Та наковтавсь води і став тонути...
Ледь-ледь біду вдалося відвернути.

Хвала, хто справі душу віддає!
Хвала! Якщо... кебета в нього є.

Олександр КІМЛИК.

с. Карабчиїв
Ружинського району
на Житомирщині.

СОЛДАТ

Поклав наган у кобуру,
Одяг будьонівку стару,
Взяв шаблю, автомат,
Держу коня на повідку,
Бо має він ходу швидку.
Всі кажуть: — От солдат!
Сміливо мчу на ворогів —
На всім скаку в садок влетів
І раптом... в кропиву!
Все тіло, мов вогнем пече,
Звичайно, дуже боляче,
Одначе не реву!
Сідаю знову на коня,
Хай що мене там не спиня —
Не поверну назад!
І хоч з лози мій кінь баский,
А я в будьонівці старій,
Всі кажуть: — От солдат!

Любов ЛИТВИНЕНКО.

ЩО БОЛИТЬ?

Хлопчик прийшов на прийом до лікаря.

— Що в тебе болить? — питає лікар.

— Мама казала, що голова!

М'ЯКИЙ ЦВЯХ

— Ти мені, тату, м'який цвях дав, — скаржиться Михайлик. — Хотів прибити дошку до каменя, а він гнеться...

Павло ШИБУТ.

Мал. Г. РЯЗНИКА

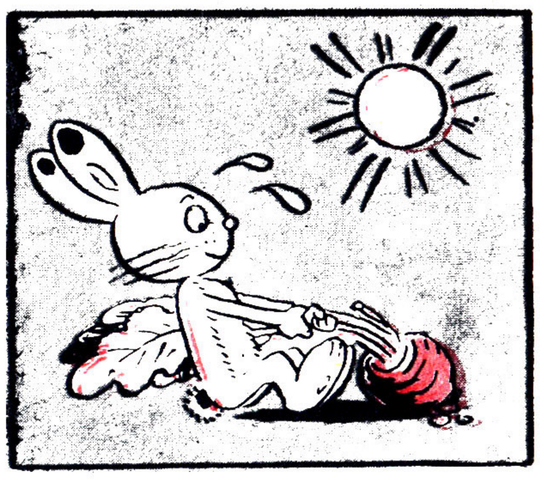

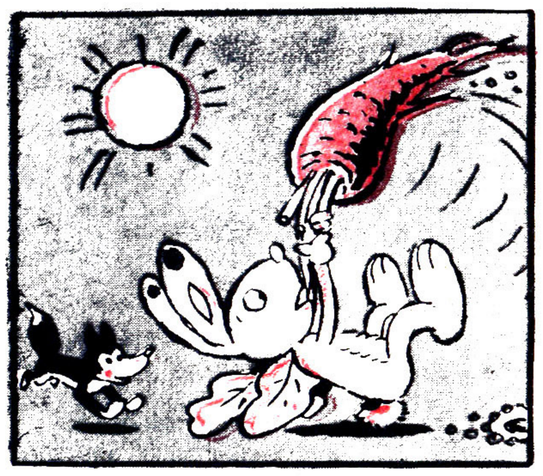

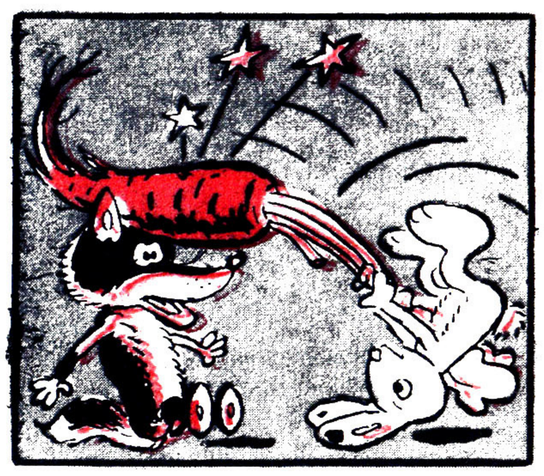

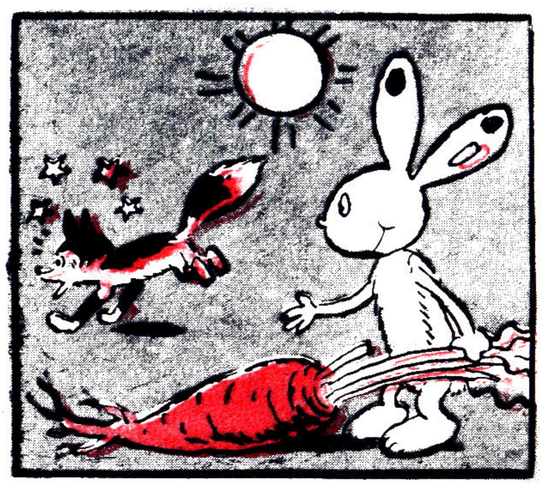

ЯК ГНОМИК УКРАВ АПЕТИТ

— Петрику, іди снідати,— кличе мама.

Хлопчик лінькувато потягнувся у ліжку.

— Не хочеться,— солодко позіхнув.

Мама сіла скраєчку на синове ліжко й сказала:

— А я знаю, чому не хочеться.

— Чому? — розплющив одне око хлопчик.

— Бо в тебе не стало апетиту,— відповіла мама.

— То куди ж він подівся?— здивовано спитав Петрик.

— Його сховав маленький гномик Позіхайко. Гномик забирає апетит у всіх дітей, які люблять довго спати.

Хлопчик миттю відкинув ковдру.

— І тепер мені ніколи не хотітиметься їсти? — з острахом запитав він.

— Авжеж,— ствердно кивнула мама.

— Матусю, а куди гномик сховав мій апетит? — з надією запитав Петрик.

— Одягайся швиденько. Підемо шукати,— всміхнулась мама.— Напевно, десь на подвір'ї.

Ще ніколи Петрик так хутко не підхоплювався з ліжка, ніколи так швидко не вдягався. Зайчиком вистрибнув він із хати.

— Ось ми зараз пошукаємо під цими дровами,— сказала мама.— А для цього давай перенесемо їх у хлівчик.

З мамою Петрикові завше працюється весело й легко. Перенесли одну купу дров, уже й від другої мало залишилось. У Петрика аж чоло потом зросилося.

Коли скінчили роботу, хлопчик радісно вигукнув:

— Матусю, ходімо швидше снідати!

— Це ж чому? — здивувалась мама.

— У мене, здається, знову з'явився апетит! Ходімо скоріше, щоб гномик його знову не вкрав!

— Не хвилюйся,— всміхнулась мама.— У працьовитих діток гномик апетиту ніколи не забирає.

Володимир СЕНЦОВСЬКИЙ.

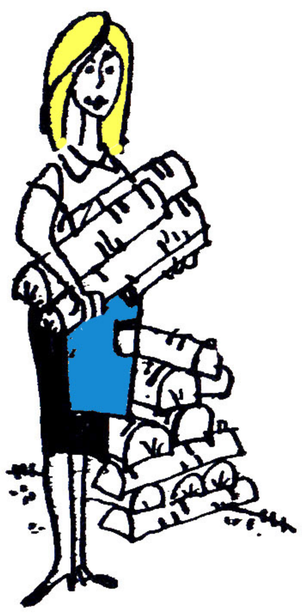

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

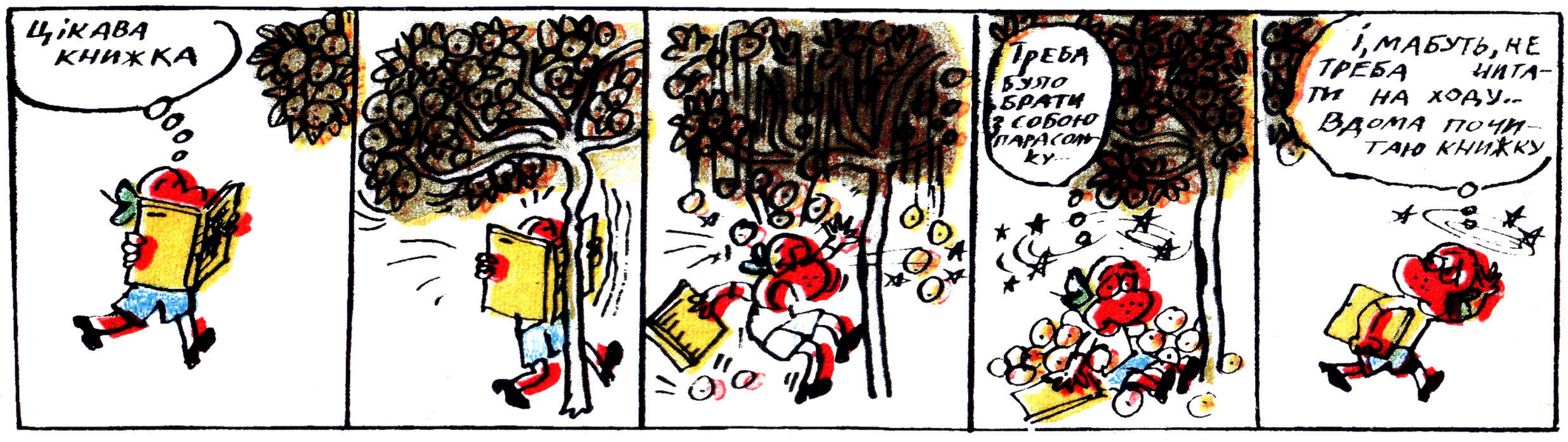

Гравюри М. ЛИТВИНА

«Рівні можливості»

Дійна корівка

В обіймах спрута

ГУЛЯЙ, ЧОЛОВІЧЕ!

Нарешті можна сподіватися, що безробітних (або ж — джоблесів, як їх потамтешньому іменують) у США не буде. Зовсім!

Йдеться, щоправда, не про те, що їх усіх забезпечать роботою. Йдеться про інше. А саме ось про що.

На думку проповідників американського способу життя (зокрема, радіопроповідників, які працюють на закордон) слово «джоблес» треба просто вилучити з ужитку як архаїзм. Мовляв, то колись були в Америці безробітні, тепер же їх слід називати просто людьми, які не працюють, а ще краще — людьми, що відпочивають. У крайньому разі їх можна зараховувати до тих, що проводять позапланову відпустку, або вважати за таких, що підшукують собі роботу, яка б їм більше до вподоби була.

Як бачите, все просто.

Але, як на наш погляд, то дещо тут усе-таки не додумано до кінця. Якщо вже на те пішло, то чому б, скажімо, не перейменувати тих джоблесів на щасливчиків. Навіть на вдячних щасливчиків. Бо ж, якщо вже й далі йти за такою логікою, той джоблес повинен хвалити долю та дякувати своїм хазяям за те, що з їхньої ласки він має незаплановану відпустку і не знає навіть, коли вона закінчиться. Словом, живе за принципом: гуляй, чоловіче, скільки влізе, та й ще трошки.

Правда, після якогось року джоблесівського стажу щасливчикові зріжуть допомогу по безробіттю. Та що це значить у порівнянні з свободою!

Коли ж у не переобтяженого життєвими клопотами джоблеса не буде врешті чим платити за житло і його витурять із квартири на вулицю, то це теж не зможе затьмарити його безхмарного щастя — він має змогу поселитися у так званому бідонвілі: матеріалу будівельного, щоб воздвигнути собі житло, не бракує — старих бляшанок, ящиків та фанери удосталь валяється на смітниках.

Ставши ж власником отакої персональної халабуди, щасливий джоблес може втішати себе ще й сподіванкою, що діждеться миті, коли його зовсім позбавлять допомоги по безробіттю і він — уже зовсім вільний бурлака вільного світу — зможе нарешті повністю збагнути усі принади безробіття, чи то пак, безстрокової незапланованої відпустки.

Використовуючи повну свободу, він, від нічого робити, займеться жебрацтвом. Це дасть йому чудову можливість розширити коло знайомих, які мають однакові з ним інтереси та достатки. А таких, зокрема, тільки у самому Нью-Йорку нараховується мільйон із гаком.

Опріч того, він матиме ще й змогу розширити свій кругозір: крім центів, які перепадатимуть у капелюх, йому буде перепадати ще й деяка інформація з політичного та соціального життя країни.

Коли, скажімо, джоблесові раптом спаде чомусь на думку перемствувати на свою долю, то політик-демократ кине йому обіцянку, що все поліпшиться, якщо демократи і після наступних виборів утримаються при владі.

Республіканець, вислухавши джоблеса, кине звинувачення на адресу демократів і додасть свою обіцянку усе поліпшити, якщо до влади прийде його партія.

Рядовий американець обіцянками не буде розкидатися, але й на центи теж не завжди зможе розщедритися. Натомість він може сказати, що йому скоро п'ятдесят п'ять років виповниться, а це значить, що, за американськими мірками, він — не перспективний працівник і має всі шанси стати таким же джоблесом.

Радіопроповідник же пояснить, що причиною безробіття є технічний прогрес. Так що мільйони джоблесів — це не що інше, як живе свідчення технічного прогресу Америки. І цим вони можуть тільки пишатися.

Що ж стосується самого радіопроповідника, то він усе-таки вважає, що джоблесом йому ставати не бажано, бо хто ж тоді буде інформувати закордонних радіослухачів про щастя бути джоблесом?!

А дійшовши такої думки, він піде готувати нову радіопередачу про своїх щасливих співвітчизників, які проводять незаплановану безстрокову відпустку і яких безробітними називати — то значить іти не в ногу з прогресом.

Юрій КРАСНОЩОК.

СПОРІДНЕННЯ ДУШ

Кримінальна поліція Західного Берліна зробила трус на квартирі злодія Альфреда В., який попався в одному універмазі на гарячому. І, опріч усього іншого, виявилося, що на квартирі того «лицаря удачі» влаштовано такий собі домашній арсенальчик: знайшли шаблі, гранати, пістолети, карабіни і навіть кулемет. Крім того, виявили ще й домашній музей фашистських реліквій. Були тут прапори зі свастикою, нацистська література, ордени, мундири, бюст Гітлера.

Зауважимо, що у цьому нема нічого дивного: кримінальні злочинці завжди відчували потяг до фашистів, а фашисти — до кримінальних злочинців. Просто — духовна спорідненість.

Минуло сто років від дня народження класика болгарської літератури, прогресивного письменника Єліна Пеліна (літературний псевдонім Димитра Іванова. 1877—1949). Автор повістей, оповідань, фейлетонів та гумореcок, Єлін Пелін був гідним послідовником літературних традицій Х. Ботева, Л. Каравелова, І. Вазова.

Пропонуємо читачам одну з гумореcок болгарського письменника.

Єлін ПЕЛІН

ГЕНІАЛЬНИЙ СОБАКА

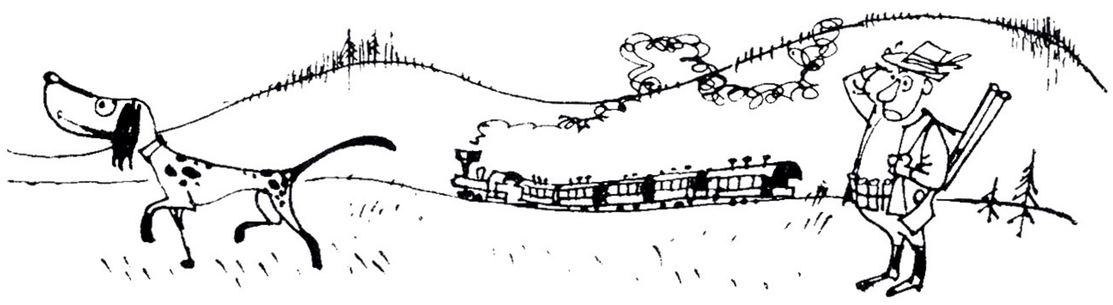

Як згадаю, панове, то аж заплачу. Незвичайний собака був мій Мéчо. Хай бог його простить, такі собаки не часто народжуються. Особливо в наш час. Хоч людство щодо техніки і пішло далеко вперед, та все-таки наш вік можна назвати віком посередності.

Узяти хоча б наше громадське й політичне життя...

А колись було не так. І люди, і тварини стояли на недосяжній висоті. Інтелігентний так інтелігентний, простий так простий, та й квит. А тепер усе докупи змішалось і не второпаєш, хто який. Кожен говорить, кожен мудрує, кожен повчає, а користі з того катма. Колись і люди були, і собаки були, а тепер юрба, народ, демократія, маса, колектив. А де ж людина? Загадкова картинка, хай знайде, хто може!

Про молодь уже й не говоримо — кіноінтелігенція.

Вибачайте, що я захопився, панове. Всім відомо, що ми, мисливці, експансивні натури. Без цієї рисочки в характері наш благородний спорт не існував би і ми так казково не розмножилися б, як ось тепер. Жаль тільки, що це на шкоду нашій флорі й фауні, яку ми, скажемо одверто, знищуємо.

Але ж я почав розмову про мого покійного собаку Мечо. Геніальна тварина. Феномен. Якби не отруїли його здуру міські гицелі, я вам кажу, він відіграв би історичну роль... Або дав би якийсь винахід, або організував би спілку мисливських собак.

Дисципліна, розум, кмітливість, нюх, пристрасть — ось такі невід'ємні риси його вдачі.

Якось, панове, трапилась зі мною така пригода. Одного разу, ще в ліжку, почув я, що мій Мечо скавучить і дряпає двері. Знаючи добре його характер, швиденько встаю, відчиняю двері й питаю:

— Мечо, що сталося?

Він крутнув хвостом, загавкав, заскавучав та поперед мене, поперед мене, і прямо в кухню, сперся передніми лапами на стіну і загавкав на календар. Глянув я — 1 серпня (тоді в цей день полювання починалось). Заклопотаний всякими справами, я про це й забув. А ось він, тварина, побачив календар і нагадує.

Хоч мені тоді й не хотілося йти на полювання, вирішив догодити Мечо, швиденько одягнувся, взяв двостволку і гайда на станцію. Мечо тріумфує. Взяв я квитка на перший поїзд до Сливниці (там я звичайно починав мисливський сезон) і вже за годину був на місці. А день випав чудовий, саме для полювання.

Ідемо стернею понад лісом — туп-туп, туп-туп. Мечо радіє: стойку робить, всякі хитромудрі фокуси показує. Та й пополювали ж ми!.. Куріпок, перепілок — не злічити. Працювали ми з моїм Мечо до самого обіду. Я втомився, а йому байдуже. Присів я спочити, та де там... Дивлюсь, а мій собака гасає по стерні, а потім стає в таку позу — просто пам'ятник... Іду до нього... І раптом згадав, що мушу сплатити по векселю, виданому покійному Ганчо Богданову. Що ж робити? Честь над усе.

Бачу, поїзд наближається до станції. Поспішаю туди, беру квитка назад до Софії і ледве скочив на підніжку, як поїзд рушив. Аж тоді збагнув, що собака залишився. Ех, думаю, прийде. Поклався на його розум. Прибуваю я, панове, в Софію, влаштував свої справи і йду додому відпочити. Не встиг прилягти, як заснув. Коли прокинувся, була вже п'ята година. Перша думка про собаку. Встаю, питаю служницю, чи не прийшов. Ні, немає. Схопив рушницю і знову на станцію... Уявіть собі, панове, побачив мого Мечо на тому самому місці — він усе ще робив стойку. Та це ще нічого. Ви от послухайте, що далі утнув мій Мечо!

Одного дня зник. Мов крізь землю провалився. Гей, що тут робити? Посилаю служницю пошукати його — ніде немає. А я в той день не мав часу. Був дуже заклопотаний. Вирішувалась моя доля. Увечері мали відбутись мої заручини. Про все вже домовились. Мене чекають у нареченої. Я закоханий. Вона добра, благородна, до того ж не заперечує проти моєї мисливської пристрасті. І той день, що мав принести мені радість, приніс смуток. Мій Мечо десь подівся. Нічого не вдієш, я хоч і дуже неспокійний, ледве діждався вечора, пішов до майбутньої дружини. Іду глухою вулицею, бо, правду вам сказати, був парубок підтоптаний і соромився ходити людними вулицями. Боявся, щоб зустрічні не здогадались, куди я простую.

Отож іду я тією глухою вулицею і в одному місці на тротуарі бачу мого Мечо. Він робить стойку, а морду підняв догори. Стоїть і не ворухнеться. Глянув я на нього — і що

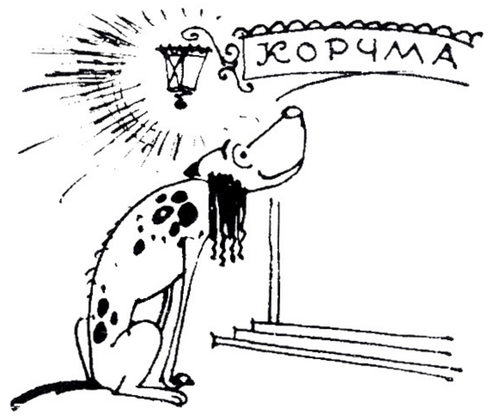

ж я побачив? Над дверима вивіска: «Корчма Перепілка».

Уявіть собі, на цю вивіску мій Мечо й робить стойку. Та ще з самого ранку.

Я невимовно зрадів. Покликав Мечо і зайшов до корчми. Там зібрались люди і всі дивляться на нього.. Пристав і я до компанії, випив трохи. Познайомився з публікою. А то були все колеги-мисливці. Розв'язались язики, ми захопилися, і я зовсім забув, що йшов на заручини.

Отямився аж о першій годині ночі.

Отже, все пропало. З того часу від сорому й горя став я щодня навідуватись до тієї «Перепілки», напиватись і ось так зостався й по сей день старим парубком.

Ех, нехай бог простить мого Мечо. Спасибі йому. Може, то він навмисне все так зробив, щоб урятувати мене від біди. Розумний був...

З болгарської переклав
Я. ХОМЕНКО.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

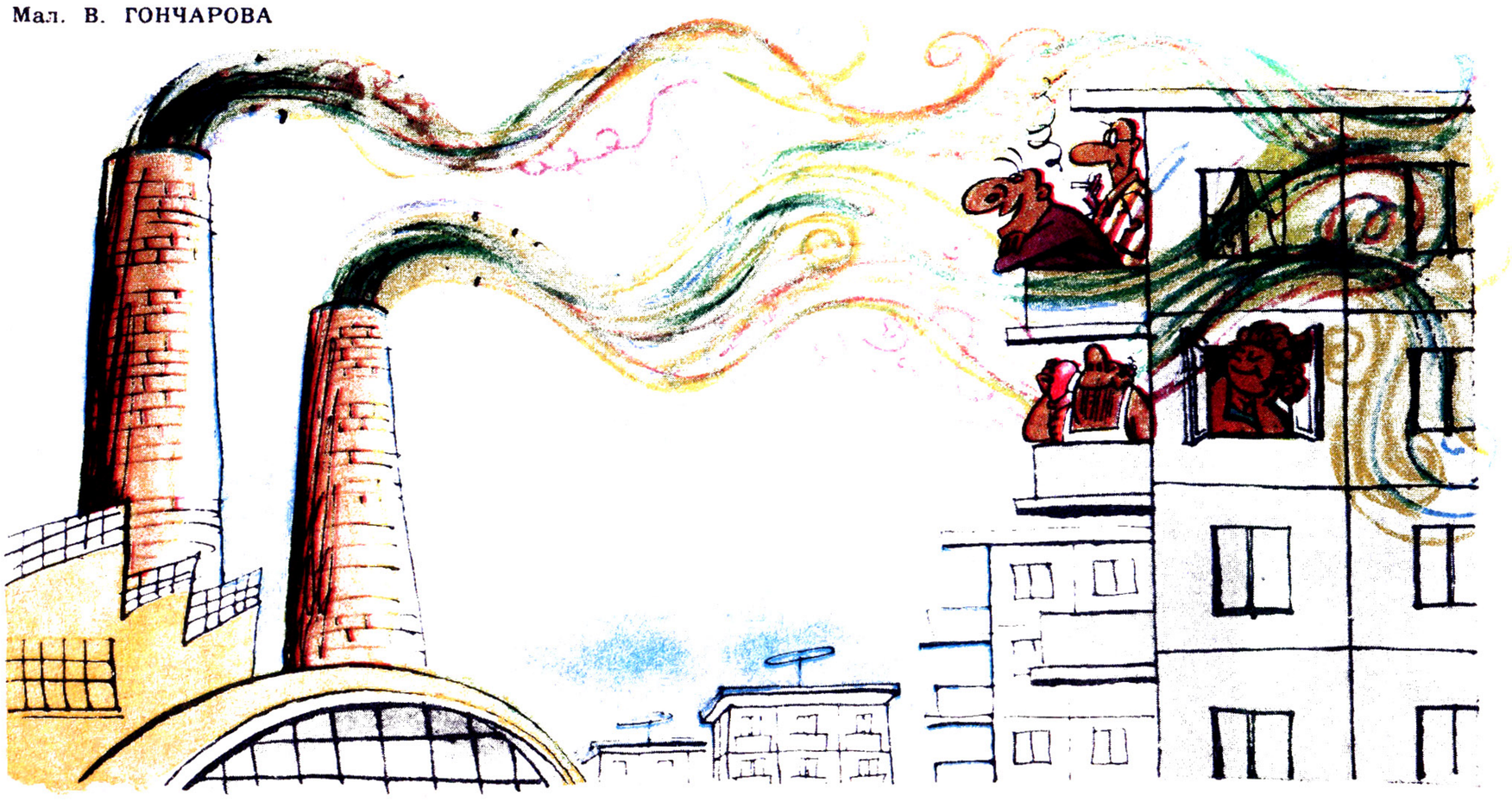

— Тобі пощастило: поруч парфюмерна фабрика.

ДІЛОВА ПРОПОЗИЦІЯ

(Виступ на зборах)

— Скажу відверто: це ганьба!
Ви що, не знаєте хіба,
Яка у відділі картина?!
Та в нас же тільки
половина
Всіх співробітників працює,
А друга — завжди байдикує!..
Хоч треба,— закінчив Павло, —
Щоб навпаки усе було.

НА МАНЕЖІ І ВДОМА

По дроті в цирку всім на диво
Ходив він впевнено й сміливо...
А перед жінкою удома
Ходив по ниточці, сірома.

Валерій ОЛЕВСЬКИЙ.

РОЗМОВА ПРО БАЙКУ

Колись-то, десь-то, при якійсь нагоді
Про байку мова завелась.
— Ну, теж, скажу вам, жанр!
Анахронізм — та й годі!
Нащо вона здалась?
Які там алегорії сьогодні?
Вони уже не модні!
Критикувати треба сміло,
І принципово, і за діло,
Відкрито називать
І прізвище, і чин,
А не кивать із-за звіриних спин.
— От-от,
Як вірно ви сказали:
У саму точечку попали.
Візьмім, приміром,
Нас із вами
Назвали б десь у баєчці ослами.
Ну й що із того? Просто — фарс!
Хто здогадається, що то про нас?
— Ну-ну, ти говори, та міру знай:
Мене
До себе не рівняй!
— Пробачте... я хотів не те... про нас:
— Мене — ослом,
А левом — вас.
— Ну-у... все одно, це небезпечно теж:
Народу, брат, не проведеш.

Петро БОНДАРЧУК.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

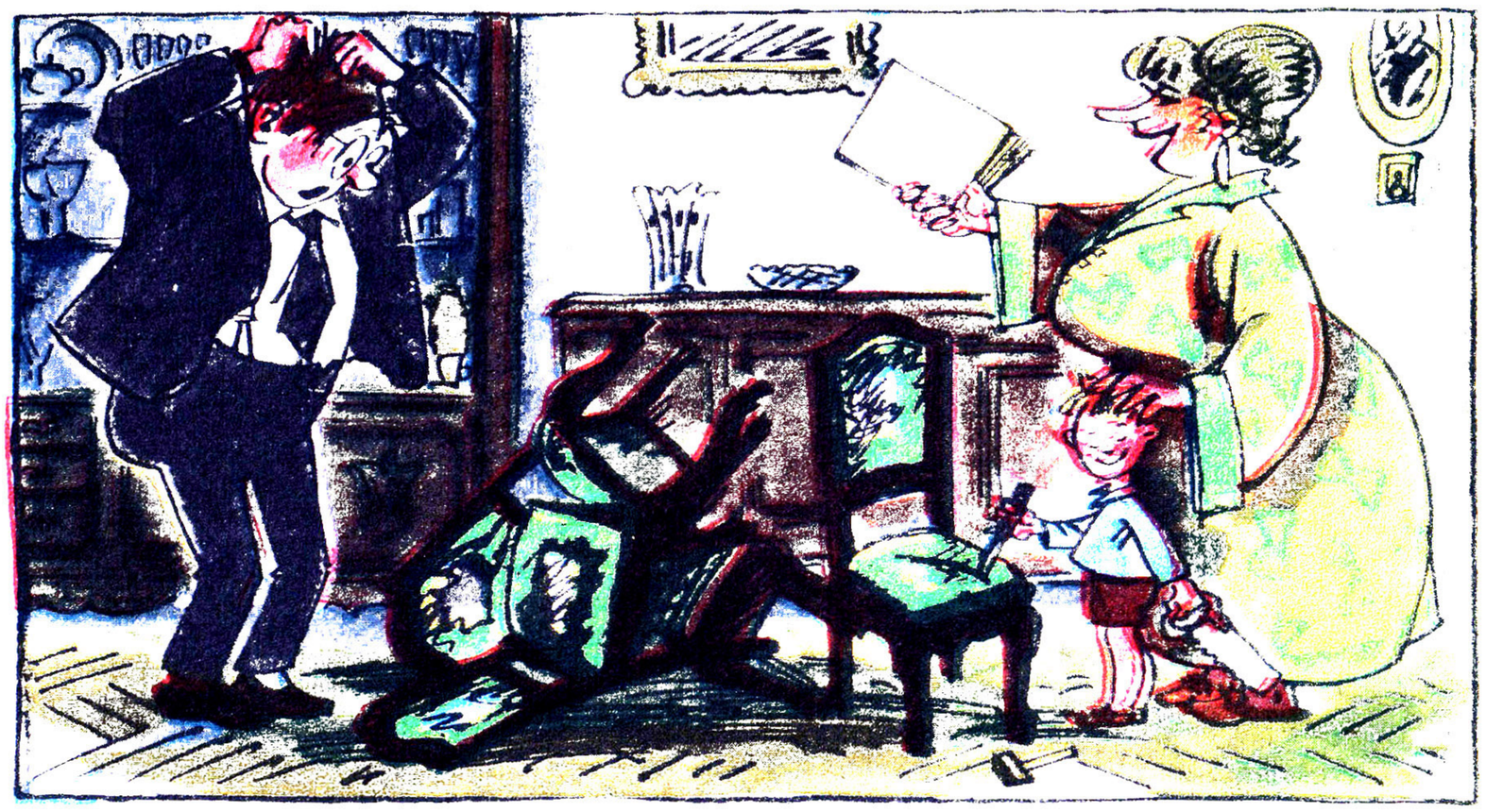

— А знаєш, наш Васюня уже читає Ільфа і Петрова!

ТВОРЧІ ПОШУКИ

ГУМОРЕСКА

Коли я зайшов до кабінету, начальник нашого конструкторського бюро запропонував мені сісти й запитав:

— Ти, Петрусенко, над чим зараз працюєш?

— Удосконалюю дослідний зразок, — відповів я.

— Ти, Петрусенко, запам'ятай одну істину: вдосконалювати будуть нащадки, а наше завдання — відкривати, бути першопрохідцями. Ясно? От я й пропоную тобі взятися за справжнє, велике діло. Потягнеш?

— Спробую, — сказав я. — Є в мене тут один задум...

— Ну, от і добре, — завершив розмову начальник. — Даю тобі рік. Іди, твори, відкривай.

За рік я запросив начальника до виробничого відділу й показав свій витвір. Начальник довго роздивлявся, мацав, зазирав усередину, а тоді ще й понюхав і запитав:

— Що це?

— Вічний двигун, — сказав я.

— Що?!

— Двигун, — кажу, — вічний. За ідеєю повинен сам крутитися.

— Ну, і як?

— Та от поки що не крутиться.

— Розрахунки перевірив? Помилки нема?

— Ніби нема, — кажу.

— Дивно!— сказав начальник. — Ти, Петрусенко, от що: даю тобі ще півроку — і щоб крутився! Ясно?

Через шість місяців я знову привів начальника до виробничого відділу. Вічний двигун стояв на підставці, накритий скляним ковпаком.

— Ну, як? — нетерпляче запитав начальник.

— Розумієте, — відповів я, — не крутиться, клятий. І, мабуть, уже й не закрутиться. Тут прислали до нас практиканта, то він сказав, що вічний двигун створити неможливо. Каже, що й закон механіки такий є.

— А як же нам бути?

— Я вже над цим подумав. З будь-якого становища є вихід. Ми ось накрили двигун ковпаком, відкачали повітря — і стоятиме він вічно. От вам і вічний двигун!

— Ти, Петрусенко, от що: голова, бачу, в тебе є. Пора вже братися за справжнє, велике діло. То як — потягнеш?

— Є в мене тут один задум, — сказав я.

— Давай, твори! Даю тобі два роки, — і начальник пішов.

Я подивився йому вслід і подався до себе. Творити.

Віктор БАРАНОВ.

м. Київ.

Мал. ГОТА

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Друже Перче!

Нам, міловчанам, часто доводиться ремонтувати тракторні мотори у Шевченківському спецвідділенні «Сільгосптехніки» (Харківщина). Як ми встигли переконатися, тут широкого розмаху набув новий метод роботи — ударний ремонт. Полягає він у тому, що робітники майстерень працюють в основному замашними, ударними інструментами — молотками, ломами й зубилами (бо інших, точніших приладів у майстернях майже нема). Словом, підганяється все «на око».

Наскільки точним буває це око, свідчить якість ремонту двигунів. Їх повертають з ремонту невідрегульованими, непофарбованими, брудними і вони виходять з ладу в перші ж години роботи. Приміром, лише один двигун СМД-62 за замовленням № 882 побував у спецвідділенні протягом року кілька разів. Причому працівники відділення власний брак намагаються звалити на замовника — мовляв, це ми самі навмисно ламаємо відремонтовані мотори. Коли ж ми не погоджуємося, керуючий відділенням В. В. Сутулін починає оперувати такими аргументами, від яких найзагартованіші вуха в'януть.

Отож і хотілось би, Перче, щоб ти висвітлив метод роботи шевченківських ремонтників на своїх сторінках. Може, в Харківському обласному об'єднанні «Сільгосптехніка» нарешті ним зацікавляться і визначать, наскільки він прогресивний?

С. КОЛЕСНИКОВ.
інженер-технолог Міловського райоб'єднання «Сільгосптехніка».

Ворошиловградська область.

У минулому році було збудовано асфальтовий шлях Лебедин — Синівка — Липова Долина. Шістсот метрів дороги через село Синівку не збудували. Люди кажуть, ніби це спеціально. Зоставили як заповідник. Щоб нащадки бачили, які колись були дороги. Але офіційного відкриття цього заповідника не було.

Може ти, Перче, попросиш наших районних керівників, нехай би вони приїхали, як годиться, відкрили той заповідник, тепле слово сказали. Щоправда, цих шістсот метрів без трактора не проїхати. Але потужний тягач у нас завжди напоготові.

Жителі села Синівка.
Липоводолинський район
Сумської області.

ВИБРИКИ ПЕГАСА

«Раптом появився кум
Вхопив Івана за лопатку
І тихенько, щоб ніхто не чув
Потяг кума в хатку».

Ю. К-к із Закарпаття.

— Як на наш погляд, кум скористався забороненим прийомом!

* * *

«Не у цирку,
Не в звіринці —
У молодожонів.
Перекошені злом лиця
В молодопіжонів.

За карбованця побились.
— Де подів ти гроші?!
Він зібрав убогі сили
Й їй в лице — калоші».

І. К-ць з Дніпропетровщини.

— Зібравши убогі сили, спробували відшукати тут гумор. Не вдалося.

* * *

«КЛЯУЗНИК
Он своим гордился жалом,
Но оно его стращало».

В. Є-ко із Запоріжжя.

— Благозвучніше було б, звісно, — «пужало»!

* * *

«Подивися на свій лоб:
Ти хіба людина?
Ти ж якийсь там мезантроп,
Викопна тварина!»

Л. К-к з Сєвєродонецька.

— Засумнівалися і покликали на допомогу археологів. Вони також нічого не вмезантропали...

* * *

«Один завзятий графоман
Георг Нетудихата
За тиждень написав роман
З часів матріархату».

М. Д-жа з Павлограда.

— Не міг, такий-сякий, обмежитися мініатюрою!

* * *

«Вліз кавун на тин високий
пузо добре відкохав,
а крім того, жовтобокий,
Легко жив — тривог не знав
ще й на сонці загоряв.

І як кажуть (це між нами)
згодом хтось потряс верхами
Кавунові став каюк
в землю трахнувся з хвостами,
а крім того ще й розпук».

В. Л-сь із Закарпаття.

— Ну, то нехай воно так і залишиться тільки між нами.

* * *

«До хати не вернувся Кіт
Оставив трое гарних кошенят...

Опам'ятайся блудний Кіт!
Вернись до них з чужого поля
За все життя — не пройдеш світ
Верни їм радість, щастя, долю!

Г. В-ко з Кривого Рога.

— Ознайомили з Вашим віршем редакційного кота і провели з ним відповідну виховну роботу.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ **Завідуюча продуктовим магазином села Літки (Деражнянський район) Задерейчук А. А. відчиняла й зачиняла магазин, коли хотіла, до покупців ставилася грубо, не раз ображала їх, а коли хтось спробує зауважити їй, вона силоміць може й з магазину виставити. Про все це повідомлялося у листі пайовиків.**

Заступник голови правління Хмельницької облспоживспілки тов. В. Д. Тначук повідомив редакції, що факти підтвердились.

За грубе порушення правил радянської торгівлі Задерейчук А. А. з роботи знято.

★ **Про те, що начальник Кременчуцької районної рятувальної станції на воді Терещенко В. А. зловживає своїм службовим становищем, писалося в одному з листів до Перця.**

Як повідомив редакції голова Полтавського обласного комітету народного контролю тов. В. І. Борисов, факти підтвердились.

За зловживання службовим становищем Терещенка В. А. постановою Кременчуцького районного комітету народного контролю з посади начальника станції знято.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «ЄЖ» — Белград, «УРЗІКА» — Бухарест, «ЛУДАШ-МАТІ» — Будапешт.

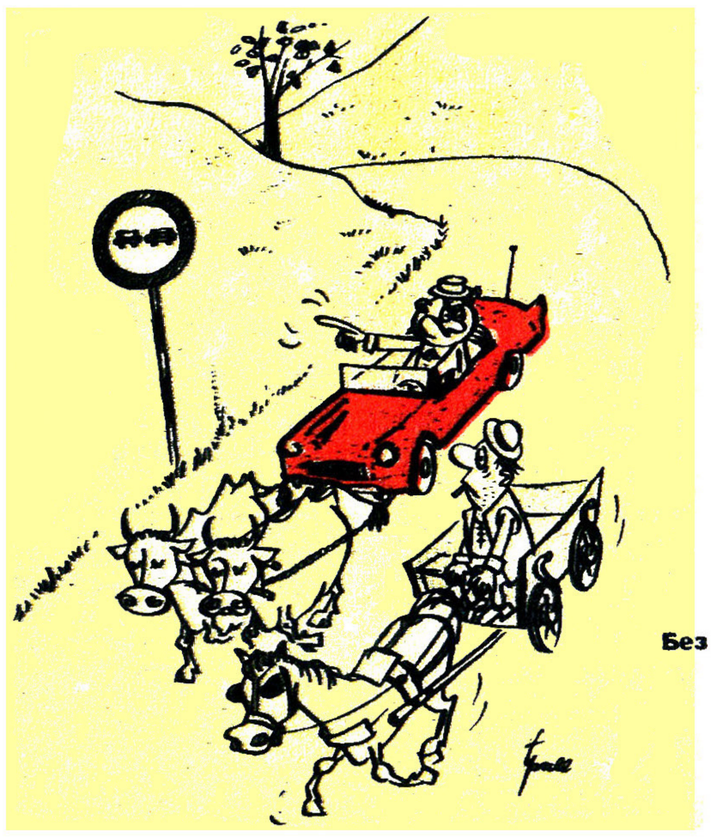

Без слів.

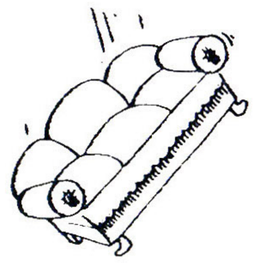

perec-ua.
perec-ua.

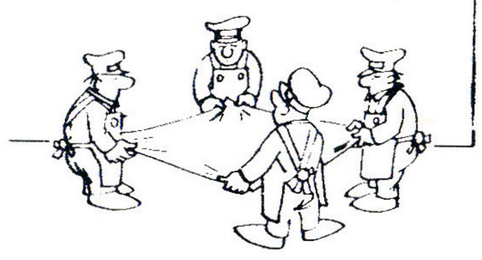

Без слів.

Без слів.

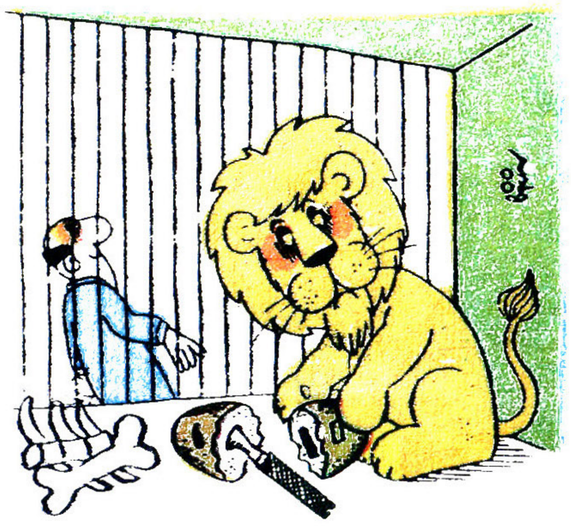

Без слів.

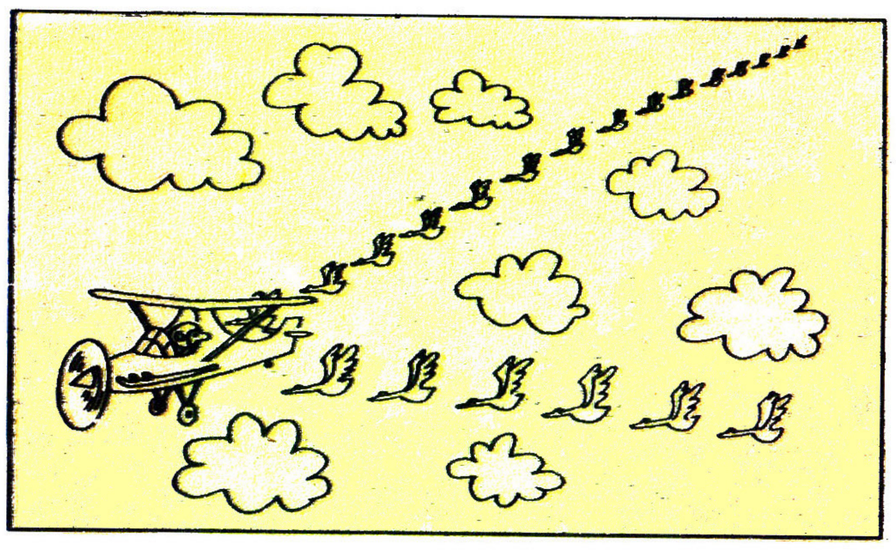

Без слів.

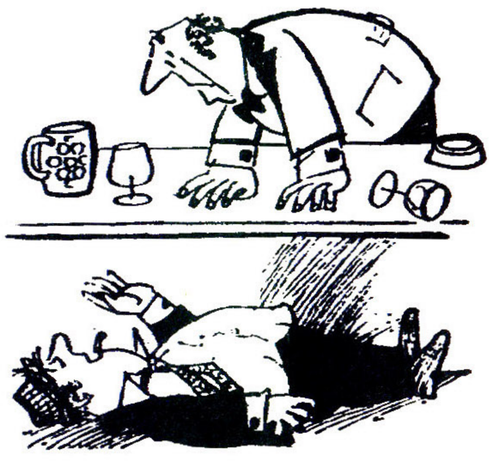

— Ні, досить: мені ще вести вантажну автомашину.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 15 (1009) на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Здано до набору 1. VII. 1977 р. Підписано до друку 19. VII. 1977 р. БФ 14823. Папір 70×108⅛. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54. Зам. 03144. Тираж 3.180.000.

© Журнал «Перець», 1977 р.

Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

ЗАРУБІЖНА САТИРА

На недосяжній висоті.
(«АФЛ-СІО ньюс» — Вашінгтон).

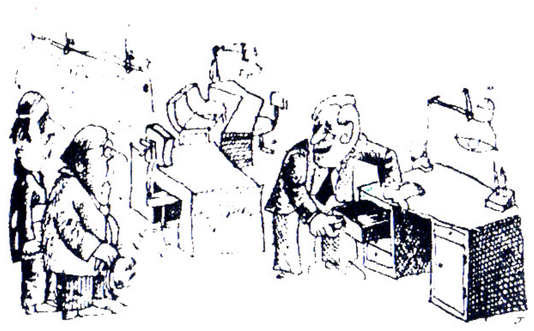

— Пропонуємо вам наймодерніші столи — у них навіть апарати для підслуховування вмонтовані.
(«ПАРДОН» — Франкфурт).

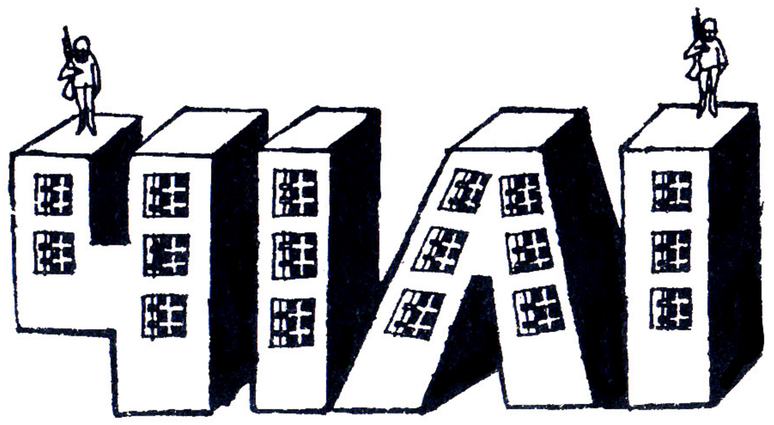

Без слів.
(«СТИРШЕЛ» — Софія).

НА АНТИРАДЯНСЬКІЙ КУХНІ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Качка по-пекінському (фарширована)